מוזיאון העיר
ע"ש שושנה וזבולון תומר
متحف المدينة
CITY MUSEUM
TEL AVIV-YAFO تل أبيب-يافا תל־אביב־יפו

תל אביב יפו
TEL AVIV YAFO

גובה פני העיר

דמיון ופעולה אזרחיים
בתל־אביב-יפו

مستوى سطح المدينة

خيال ونشاط مدني في
تل أبيب – يافا

At City Level

Urban civil imagination and
action in Tel Aviv-Yafo

2025–2026

אייל אגיבייב, יעל אפרתי, אניסה אשקר, עדן בנט,
מיכל בראור, דיוי בראל, זוהר גוטסמן, טליה הופמן,
אילנה זפרן, ראפת חטאב, גיל יפמן, עפרי כנעני,
הילה לולו לינ פרח כפר בירעים, אוהד מטלון, תנועה
ציבורית, נועה שוורץ, ליאוני שיין, עירית תמרי.
אוצרת: יעל מסר

إيال أجيفييف، ياعيل إفراتي، أنيسة أشقر، عيدن بينيت،
ميخال بارئور، ديفي بارئيل، زوهار جوتسمان، تاليا هوفمان،
إلانا زفران، رأفت حطاب، چيل يفمان، عوفري كنعاني،
هيلا لولو لين فرح كفر برعم، أوهاد ماتلون، الحركة الجماهيرية،
نوعا شفارتس، ليؤوني شين، عيريت تماري.
قيمة: ياعيل ميسر

Eyal Agivayev, Yael Efrati, Anisa Ashkar,
Eden Bannet, Michal Baror, Davi Barell,
Zohar Gotesman, Thalia Hoffman, Ilana Zeffren,
Raafat Hattab, Gil Yefman, Ofri Cnaani,
Hila Lulu Lin Farah Kufer Birim, Ohad Matalon,
Public Movement, Noa Schwartz, Leoni Schein,
Irit Tamari.
Curator: Yael Messer

פניה של עיר

מיכל בהרב עוזרד, מנהלת ואוצרת ראשית,
מוזיאון העיר תל־אביב–יפו

יש ערים שאת דיוקנן מתווה המרחב: קו הרקיע, תוואי הרחובות. את דיוקנה של תל־אביב–יפו משרטטים דווקא הרגעים שבהם תושביה בוחרים לפעול, והמרחב משנה את ייעודו: גינה ציבורית נעשית אתר למאבק על עתיד השכונה, פארק נעשה אתר של מסיבה שמצמיחה תנועה למען זכויות אדם, כיכר נעשית למקום של זיכרון, מפגש אקראי הופך למעשה אזרחי.

אל תוך רגע כזה נולדה **גובה פני העיר**: התערוכה השנתית השנייה של מוזיאון העיר תל־אביב–יפו. המוזיאון רואה ביוצרות וביוצרים מקומיים שותפים לחשיבה על העיר ולכן, כל העבודות המוצגות בה נוצרו עבורה בידי אמניות ואמנים המתגוררים בעיר או שעיקר יצירתם מתקיימת בה. היא עצמה התגבשה בתקופה שבה התמלא המרחב העירוני בפעולות מחאה, באבל ובתקווה. תנועת האנשים בעיר, ההתכנסויות בכיכרות, החיפוש אחר מקלט לצד היציאה לרחובות כדי לבטא כאב וסולידריות חידדו גם את השאלות העומדות בלב התערוכה: כיצד עיר זוכרת, כיצד היא משתנה, כיצד יכולים תושביה לעצב מחדש את החיים המשותפים.

שאלות אלה קושרות בין העבודות שבתערוכה. עצי השקמים של מיכל בראור, קולות ההתנגדות הדמיוניים של בעלי החיים אצל אילנה זפרן, הגבול העירוני בעבודתה של עפרי כנעני, הזיכרון הפרטי בכיכר אתרים אצל דיוי בראל ועוד – כל עבודה ועבודה מציעה דרך חדשה לפגוש את העיר ולבחון את היחסים בינה לבין החיים המתקיימים בה.

האוצרת יעל מסר בחנה את טיב היחסים הללו וחיברה בין עבודות האמנות, לבין אוסף הסיפורים, חללי הפעילות החינוכיים **העירבוביה** ו**המערבל**, הארכיון וסלון המחקר שמלווה את התערוכה, ומספק הקשרים היסטוריים ומצע פורה לדיון ערכי.

הקשרים אלה מזינים את השיחה המתמשכת שגם המבקרות והמבקרים מוזמנים להצטרף אליה – וגם המציאות לוקחת בה חלק. תזכורת לכך קיבלנו בזמן המערכה מול איראן, שבה ספג המוזיאון שתי פגיעות הדף. העבודות הוסרו מן הקירות כדי להגן עליהן, ולאחר מכן נתלו מחדש.

תודתי ליעל מסר, שהובילה את התהליך האוצרותי מתוך קשב ומסירות; לאמניות ולאמנים; לצוותי המחקר, העיצוב, ההפקה וההקמה; ולעובדות ולעובדי המוזיאון, שהיו שותפים לדרך, ובזכותם המשיך המוזיאון לקיים בתערוכה מפגשים עם תלמידות ותלמידים, תושבות ותושבים, גם בימי הטלטלה והדאגה.

יחד למדנו שוב שפניה של עיר אינם מתגלים באחת, אלא מתעצבים שוב ושוב מתוך האירועים, המעשים והיחסים הנרקמים בה גם בימי אי־ודאות.

The Face of the City

Michal Bahrav Uzrad, Director and Chief Curator,
Tel Aviv–Yafo City Museum

Some cities are defined by their skyline, the layout of their streets. Tel Aviv–Yafo is defined by the moments when its residents choose to act, and public space shifts its purpose: a community garden becomes a site of struggle over a neighborhood's future, a park becomes the scene of a party that gives rise to a human rights movement, a square becomes a place of memory, a chance encounter becomes a civic act.

It was into one such moment that **At City Level** was born: the second annual exhibition of the Tel Aviv–Yafo City Museum.

The museum sees local artists as partners in thinking about the city. Accordingly, all the works in the exhibition were created for it by artists who live in the city or whose practice is primarily rooted there. The exhibition itself took shape during a period when the urban space filled with protest, mourning, and hope. The movement of people through the city, the gatherings in public squares, the search for shelter alongside the act of going out into the streets to express pain and solidarity – all of this sharpened the questions at the heart of the exhibition: how a city remembers, how it changes, how its residents can reshape their lives in common.

These questions link the works in the exhibition. Michal Baror's Ficus sycomorus trees, the imagined voices of resistance from Ilana Zafran's animals, the urban boundary in Ofri Cnaani's work, the private memory embedded in Davi Barell's public squares, and more – each work offers a new way of encountering the city and examining the relationships between it and the lives lived there.

Curator Yael Messer examined the nature of these relationships and drew connections among the artworks, a collection of stories, the educational activity spaces **The Blender** and **The Mixer**, the archive, and the research salon accompanying the exhibition, which provides historical context and a framework for discussing values.

These connections feed the ongoing conversation that visitors too are invited to join – and in which reality itself plays a part. A reminder of this came during the confrontation with Iran, when the museum sustained two blast-pressure impacts. The works were taken down from the walls to protect them, and later rehung.

I thank Yael Messer, who led the curatorial process with care and commitment; the artists; the research, design, production, and installation teams; and the museum's staff, who were partners throughout, and thanks to whom the museum continued to hold meetings with students and residents in the exhibition space – even through the days of upheaval and anxiety.

Together we learned again that a city's face is not revealed all at once but is shaped again and again by the events, acts, and relationships that form within it – even in times of uncertainty.

وجه المدينة

ميخال بهاراف عوزراد, مديرة وأمينة معارض رئيسية,
متحف المدينة تل أبيب–يافا

هناك مدن تحدد معالمها عن طريق الحيز العام: أفقُ المدينة, وتخطيطُ شوارعها. أما معالمُ تل أبيب–يافا فتحدد عن طريق تلك اللحظات التي يختار فيها سكانُها التحركَ والعمل, فيتغيرُ هدف الحيز العام وظيفته: فتصبحُ الحديقةُ العامةُ موقعًا للنضال من أجل مستقبل الحي, ويصبحُ المتنزهُ ساحةً لترتيب احتفال يُنبثِقُ عنه حراكٌ من أجل حقوق الإنسان, ويتحولُ الميدان إلى مكانٍ للذاكرة, واللقاءُ العابرُ يغدو فعلاً مدنيًا.
في خضمّ لحظةٍ كهذه, ولد **على مستوى سطح المدينة**: المعرض السنوي الثاني لمتحف مدينة تل أبيب–يافا.

يرى المتحفُ في المبدعين والمبدعات المحليين شركاءَ في التفكير في المدينة, ولهذا السبب, فإن جميعَ الأعمال المعروضة فيه تم إنتاجها خصيصًا له على أيدي فنانات وفنانين يعيشون في المدينة أو تتركز معظمُ أعمالهم فيها. وقد تبلور المعرضُ نفسُه في فترةٍ امتلأ فيها الحيز العام في المدينة بأنشطة الاحتجاج, الحزن, والأمل. حركةَ الناسِ في المدينة, والتجمعاتِ في الساحات, والبحثَ عن ملاذٍ إلى جانب الخروجِ إلى الشوارع للتعبير عن الألم والتضامن, كلُّها أمورٌ صقَلت أيضًا الأسئلةَ المركزية في قلب هذا المعرض: كيف تتذكرُ المدينة, وكيف تتغير, وكيف يمكن لسكانها إعادةُ صياغةِ وإعادةُ تشكيلِ الحياة المشتركة.

تربطُ هذه الأسئلةُ بين الأعمالِ المعروضة في المعرض. فأشجارُ تين الجميز الخاصة بـ ميخال برأور, وأصواتُ المقاومة الخيالية للحيوانات عند إيلانا زفران, الحدودُ العمرانية في عملِ عُفري كنعاني, والذاكرةُ الخاصة في ميدان أتاريم عند ديفي بارال وغيرهم – كلُّ عملٍ يقدمُ طريقةً جديدةً للقاء المدينة وفحصِ العلاقةِ ما بينها وبين الحياةِ التي تدورُ فيها.

فحصت أمينةُ المعرضِ ياعيل ميسر طبيعةَ هذه العلاقاتِ وربطت بين الأعمالِ الفنية, والمجموعةِ القصصِية, بالاضافة الى المساحاتِ التعليميةِ مثل **عيرفوفيا** و**الخلاّط**, الأرشيفِ, وصالونِ البحثِ الذي يرافقُ المعرضَ ويوفرُ سياقاتٍ تاريخيةً وأرضيةً خصبةً لنقاشٍ قيّميّ.

تُغني هذه السياقاتُ الحوارَ المستمرَّ الذي يُدعى الزوارُ والزائراتُ أيضًا للمشاركة فيه – ويشارك فيه الواقعُ أيضًا. وكان ما جرى خلال المواجهة مع إيران تذكيرًا بذلك , حيث تعرض المتحفُ لضربتَي عصفٍ جراء الانفجارات. تم سحبُ الأعمالِ الفنيةِ عن الجدران لحمايتها, وثمّ أُعيد تعليقُها من جديد.

أوجّه شكري لياعيل ميسر, التي قادت العملية التقييمية بإصغاء وتَفَانٍ؛ وللفنانات والفنانين؛ ولفرق البحث, والتصميم, والإنتاج, ولعاملات وعمال المتحف, الذين كانوا شركاءَ في هذا المسار, وبفضلهم استمر المتحف في عقد قاءات داخل المعرض مع التلميذات والتلاميذ, وسكان المدينة حتى في أيام الاضطراب والقلق.

معًا تعلمنا مجددًا أن وجه المدينة لا يتجلى دفعةً واحدة, بل يتشكل مرارًا وتكرارًا من خلال الأحداث, والأفعال, والعلاقات التي تُنسج فيها, حتى في أيام التقلب والغموض.

שפת הרחוב
STREET LANGUAGE لغة الشارع
בית בעולם
A HOME IN THE WORLD
HEBRÄISCH
אגדה אורבנית
URBAN LEGEND
CULTURE OF ENTERPRISE

Please do not touch

גובה פני העיר

דמיון ופעולה אזרחיים בתל־אביב–יפו

יעל מסר, אוצרת התערוכה

הזכות לעיר היא הרבה יותר מחירות הפרט לנגישות אל המשאבים העירוניים: זוהי הזכות לשנות את עצמנו באמצעות שינוי העיר
דייוויד הארווי, "הזכות לעיר" (מטעם 21, תרגום: דפנה כרמלי)

נולדנו בערים. גדלנו בערים. בערים אנחנו נושמים, אין שום דבר לא אנושי בעיר, אולי רק עצם אנושיותנו
ז'ורז' פרק, "חלל וכו': מבחר מרחבים" (בבל, תרגום: דן דאור ואוולין עמר)

התערוכה **גובה פני העיר** עוסקת ביחסים שבין תל־אביב–יפו ותושביה לאורך השנים – ובייחוד, בפעולות שבאמצעותן מאתגרים התושבים והתושבות את עירם באופנים סמליים או גשמיים. היא מציגה עבודות חדשות שנוצרו במיוחד לתערוכה בידי 18 אמניות ואמנים, ולצדן חומרי ארכיון של מקרי בוחן מתחום העשייה החברתית והתרבותית בעיר.

התערוכה נהגתה, התפתחה והוצגה בתקופה שבה המציאות היומיומית השתנתה ומשתנה ללא הרף. תקופה שבה הרג, הרס וכאב הפכו לחלק בלתי נפרד מן היומיום, בהיקפים שכמעט לא נותרו מילים שיוכלו להכיל. הדרך אל מוזיאון העיר מהשכונה שבה אני גרה במזרח העיר הכילה מבחינתי את היחסים הטעונים שיש לי עם המרחב העירוני שבו אני גרה: מצד אחד, במהלכה אפשר היה כמעט לשכוח את רעש מטוסי הקרב החוצים את השמים בדרכם להפציץ את עזה, את תמונות החטופות והחטופים, את מודעות הזיכרון, את העיניים העייפות והמודאגות שניבטו אלי בדרך. מצד שני, בתוך אותו שקט רגעי התאכזבתי מעצמי ומהעיר שלא בוערות, צועקות, עושות כל מה שאנחנו יכולות כדי להתנגד למה שקורה פה. האם העיר שבה אני יכולה (אם אני רוצה) לשכוח לרגע מהמציאות המדממת היא גם העיר שאני רוצה לשנות?

התערוכה מציגה מנעד רחב של חומרים, אופני עשייה ורגשות, החל בפעולות קונקרטיות כמו התארגנות תושבים הנאבקים על עתיד שכונתם, עבור בפעולות פרפורמטיביות ובהקמתם של מרחבים אלטרנטיביים שיתופיים, וכלה בעבודות העוסקות בחקירה ובהנכחה של נראטיבים נדחקים בהיסטוריה של תל־אביב ויפו. העבודות נעות בין הפואטי לפוליטי, בוחנות את יחסי הכוחות שבין הפרטי לציבורי, בין האישי לקולקטיבי, בין העיר למדינה ובין העיר לעברה, ומעלות שאלות בדבר האפשרויות שלנו להשפיע על היומיום העירוני.

כשם שהמונח "גובה פני הים" מתייחס אל קו התפר שבין הים ליבשה, התערוכה **גובה פני העיר** מבקשת לבחון את נקודת המפגש בין העיר לבין אלה שמתגוררים ופועלים בה – להביט בעיר מגובה העיניים ולדרוש ממנה להשיב לנו מבט.

At City Level

Civic Imagination and Action in Tel Aviv-Yafo

Yael Messer, Exhibition curator

> The right to the city is far more than the individual liberty to access urban resources: it is a right to change ourselves by changing the city.
>
> David Harvey, "The Right to the City"

> We were born in towns. We grew up in towns. It's in towns that we breathe. [...] There's nothing inhuman in a town, unless it's our own humanity.
>
> Georges Perec, Species of Spaces

At City Level explores the relationship between Tel Aviv-Yafo and its residents over the years – especially the ways residents challenge their city, whether symbolically or materially. It presents new works created for the exhibition by 18 artists, alongside archival material drawn from case studies in the city's social and cultural life.

The exhibition was conceived, developed, and shown during a period when everyday reality was – and continues to be – constantly changing. A period in which killing, destruction, and pain became an inseparable part of daily life, on a scale words can hardly contain. For me, the route to the City Museum from my neighborhood in the east of the city captured the charged relationship I have with the urban space I live in. On the one hand, walking it, I could almost forget the noise of fighter jets crossing the sky on their way to bomb Gaza, the photographs of the hostages, the memorial notices, the tired and worried eyes that met mine along the way. On the other hand, within that momentary quiet, I was disappointed in myself and in the city – that we are not burning, not crying out, not doing everything we can to resist what is happening here. Is the city where I can (if I choose to) forget the bleeding reality for a moment also the city I want to change?

The exhibition presents a wide range of materials, modes of action, and emotions: from concrete actions, such as residents organizing to fight for the future of their neighborhood, through performative acts and the creation of alternative communal spaces, to works that investigate and foreground narratives pushed to the margins of the history of Tel Aviv and Yafo/Yafa. The works move between the poetic and the political, examining power relations between private and public, personal and collective, city and state, and the city and its past, and raising questions about our capacity to affect everyday urban life.

Just as the term "sea level" refers to the seam where the sea meets the land, **At City Level** seeks to examine the meeting point between the city and those who live and act within it – to look at the city at eye level and to demand that it return our gaze.

مستوى سطح المدينة

خيال ونشاط مدني في تل أبيب-يافا

ياعيل ميسر, قيمة المعرض

> الحق في المدينة هو أكثر بكثير من مجرد حرية الفرد في الوصول إلى الموارد الحضرية:
> إنه الحق في تغيير أنفسنا من خلال تغيير المدينة
>
> ديفيد هارفي, «الحق في المدينة» (مجلة ميطاعم 21, ترجمة: دافنا كارميلي)

> لقد ولدنا في المدن. ونشأنا في المدن. في المدن نتنفس، ليس هناك أي شيء غير إنساني في المدينة،
> ربما باستثناء إنسانيتنا ذاتها
>
> جورج بيريك, «فضاء الخ: مساحات مختارة» (بابل, ترجمة: دان داؤور وإيفلين عمار)

يتناول معرض **مستوى سطح المدينة** العلاقات بين تل أبيب-يافا وسكانها على مر السنين – وعلى وجه الخصوص, الأفعال التي يتحدى من خلالها السكان مدينتهم بطرق رمزية أو مادية. يقدم المعرض أعمالاً جديدة أُنشئت خصيصًا له من قبل 18 فنانة وفنانًا, إلى جانب مواد أرشيفية لدراسات حالة من مجال العمل الاجتماعي والثقافي في المدينة.

تم تصور المعرض وتطويره وعرضه في فترة تغير فيها الواقع اليومي ويتغير باستمرار. فترة أصبح فيها القتل والدمار والألم جزءًا لا يتجزأ من الحياة اليومية, بمقاييس لم تكد تترك كلمات يمكنها استيعاب ذلك. لقد تضمن الطريق إلى متحف المدينة من الحي الذي أعيش فيه في شرق المدينة, بالنسبة لي, العلاقات المشحونة التي أمتلكها مع الفضاء الحضري الذي أقطنه: من ناحية, كان من الممكن خلاله تقريبًا نسيان ضجيج الطائرات الحربية التي تعبر السماء في طريقها لقصف غزة, وصور المختطفات والمختطفين, وملصقات النعي, والعيون المتعبة والقلقة التي حدقت بي في الطريق. ومن ناحية أخرى, في ظل هذا الهدوء اللحظي, شعرت بخيبة أمل من نفسي ومن المدينة لأننا لا نشتعل, ولا نصرخ, ولا نفعل كل ما في وسعنا لمعارضة ما يحدث هنا. هل المدينة التي يمكنني فيها (إذا أردت) أن أنسى للحظة الواقع الدموي هي أيضًا المدينة التي أرغب في تغييرها؟

يقدم المعرض مجموعة واسعة من المواد واستراتيجيات العمل والمشاعر, بدءًا من الأفعال الملموسة مثل تنظيم السكان الذين يكافحون من أجل مستقبل حيهم, مرورًا بالأفعال الأدائية وإنشاء مساحات بديلة تعاونية, وصولاً إلى الأعمال التي تتناول البحث وإبراز السرديات المهمشة في تاريخ تل أبيب ويافا. تتأرجح الأعمال بين الشاعري والسياسي, وتدرس علاقات القوة بين الخاص والعام, وبين الشخصي والجماعي, وبين المدينة والدولة, وبين المدينة وماضيها, وتثير تساؤلات حول إمكانياتنا للتأثير على الحياة اليومية في المدينة.

تمامًا كما يشير مصطلح «مستوى سطح البحر» إلى خط التماس بين البحر واليابسة, يسعى معرض **مستوى سطح المدينة** إلى فحص نقطة الالتقاء بين المدينة وأولئك الذين يعيشون ويعملون فيها – أي النظر إلى المدينة في مستوى العين ومطالبتها بأن ترد لنا النظرة.

אייל אגיבייב

היונה, 2025
צילום מעובד

ארונות חשמל, מדרכות, חפצים שבורים, חיות, צינורות ואבני כורכר — כל אלה הם רק כמה ממושאי המחקר של אייל אגיבייב ביצירתו. את חלקם הוא מצלם, אחרים הוא מפסל ואחרים מקבץ כדימויים קיימים, שביניהם הוא משלב.

לאורך דרכו האמנותית כולה, אגיבייב עסוק בניגוד בין אסתטיקה לכיעור ובין שוליים למרכז בהקשר העירוני. הוא מבקש להאיר את המרחבים שהעין נוטה לדלג עליהם, ומציע לקרוא אותם באופנים חדשים.

עבודתו "היונה" מורכבת משני דימויים. הראשון: תצלום של אספלט מכוסה לשלשת יונים, מוצג על הרצפה. השני: תקריב של מקטע נוצות היונה, תלוי על אחד הקירות החיצוניים של בניין המוזיאון.

המתח בין שני הדימויים וההפשטה שלהם לכדי חוויה פיזית צבעונית מהדהד את נוכחותן היומיומית של היונים ואת האפשרות להביט בהן אחרת. "שני הצילומים," מסביר האמן, "מייצרים ניגוד בין מלוכלך למוקפד, בין תיעוד יומיומי לאיקונוגרפיה עירונית חדשה."

Eyal Agivayev

The Pigeon, 2025
Manipulated photograph

Electrical boxes, sidewalks, broken objects, animals, pipes, and kurkar stones — these are just some of the objects explored in Eyal Agivayev's work. Some of these he photographs, others he sculpts, and others still he groups together as found images.

In his artistic practice, Agivayev dwells on the contrast between aesthetics and ugliness and between the margins and the center in the urban context. Turning the spotlight on the very areas that the eye tends to skip over, he offers new ways of reading them.

His work, "The Pigeon" consists of two images. The first: a photograph of asphalt covered with pigeon droppings, displayed on the floor. The second: a close-up of pigeon feathers, framed and mounted on one of the museum's exterior walls.

The tension between the two images and their abstraction into a colorful physical experience echoes the mundane presence of pigeons in everyday life and the possibility to look at them differently. "Both photographs," explains the artist, "juxtapose the dirty with the meticulous, the documentation of the quotidian with a new urban iconography."

إيال أغيفييف

الحمامة, 2025
صورة معالجة

خزائن كهرباء, أرصفة, أشياء مكسورة, حيوانات, أنابيب وحجارة كركار - كل هذه ليست سوى بعض مواضيع بحث إيال أغيفييف في أعماله. بعضها يصوره, والبعض الآخر ينحته, وأخرى يجمعها كصور موجودة يدمج بينها.

على مدار مسيرته الفنية بأكملها, ينشغل أغيفييف بالتناقض بين الجمال والقبح وبين الهامش والمركز في السياق الحضري. يسعى إلى إضاءة المساحات التي تميل العين إلى تجاوزها, ويقترح قراءتها بطرق جديدة.

يتكون عمل "الحمامة" من صورتين. الأولى: صورة فوتوغرافية لأسفلت مغطى ببراز الحمام, معروضة على الأرض. الثانية: لقطة مقربة لجزء من ريش الحمامة, مؤطرة ومعلقة على أحد الجدران الخارجية لمبنى المتحف.

التوتر بين الصورتين وتجريدهما إلى تجربة فيزيائية ملونة يتردد صداه مع حضور الحمام اليومي وإمكانية النظر إليه بطريقة مختلفة. يشرح الفنان قائلاً: "تنتج الصورتان تناقضًا بين القذر والمنظم, وبين التوثيق اليومي والأيقنة الحضرية الجديدة".

יעל אפרתי

בד בבד, 2025
אלומיניום, עץ, גומי

גברת יעקובוביץ', 2024
אלומיניום, עץ, גומי, חימר

העבודות הפיסוליות של יעל אפרתי מורכבות משילוב של חומרים טבעיים ותעשייתיים. הן מבוססות על התבוננות של עין צילומית ברגעי היומיום של המציאות, בסיטואציות מרחביות ובמקטעים ארכיטקטוניים בשולי המרחב העירוני.

את ההשראה לעבודה "בד בבד" שאבה אפרתי השראה מאזור מגוריה, יפו — ובייחוד מן הגדרות, החציצות והשערים שהוקמו באופן עצמאי ולעיתים מאולתר. העבודה כוללת סורגים וגדרות בצורות שונות, עשויים אלומיניום, ועוד שני אלמנטים: ענף אקליפטוס וגומי אדום. אלה משתלבים בשער ונעשים חלק בלתי נפרד ממנו, ברפרנס חזותי לחיבורים, הרכבות והכלאות בעולם הצומח, שם מחברים זנים שונים כדי ליצור זן חדש. "כשהסתכלתי על סורגים והעיטוריות שלהם חשבתי על צמחייה. מכיוון שמדובר בפסל שהוא למעשה קולאז' של שערים וסורגים, חשבתי גם על הכלאה בוטנית — כמו בהרכבת צמח. הקולאז' מחבר בין סוגים שונים של סורגים, שבעצמם נראים לפעמים כמו צמחים, באותו אופן שבו הרכבת הצמח מייצרת ישות חדשה מתוך שילוב". השער ההיברידי, המורכב מדומם וצומח, מוגדר ונוכח — אך מוביל לשומקום.

העבודה השנייה, "גברת יעקובוביץ'", מורכבת ממעקה של חדר מדרגות שהותך עם ענף אקליפטוס וקצה גומי של מקל הליכה. באמצעות האלמנטים האלה יוצרת אפרתי דמות: מעין שכנה אופיינית, כמעט סמלית, שיורדת ועולה במדרגות בשעה קבועה. אלמנט נוסף בעבודה עשוי חימר: אוכל חתולים, כביכול, המרמז שהיא חוזרת הביתה לאחר טקס ההאכלה היומי של חתולי הרחוב.

חשיבותו של האובייקט, אם כך, אינה טמונה רק בנוכחותו החומרית, אלא גם ביכולתו לעורר זיכרון, להניע את הדמיון האישי — ולהנכיח את היותו של המרחב העירוני זירה של יחסים בין פרטי לציבורי, אזוטרי למונומנטלי, דומם לאנושי.

Yael Efrati

In tandem, 2025
Aluminum, tree branch, rubber

Mrs. Jacobovitz, 2024
Aluminum, tree branch, rubber, clay

Yael Efrati's sculptural works are made up of a blend of natural and industrial materials. The works are based on the observation of everyday moments, spatial situations, and architectural areas on the edges of the urban sphere through a photographer's eye.

Efrati's "In tandem" drew inspiration from the area around her home in Jaffa – and especially from DIY and often makeshift fences, railings, and gates. The work comprises aluminum rails and fences in different shapes, and two more elements: a eucalyptus branch and red rubber. These integrate into the gate and become an inseparable part of it, in a visual reference to the connections, grafting, and hybridization in plants, where different plant species are combined to create a new variety. "When I looked at the railings and their ornamentality, I thought of vegetation. Since this sculpture is actually a collage of gates and rails, I also thought of botanical hybridization – just when you crossbreed or graft plants. The collage amalgamates different types of latticework, which itself sometimes resemble plants, in the same way that grafting a plant produces a new entity through amalgamations." The hybrid gate, which is composed of inanimate objects and plants, is distinct and present – but leads nowhere.

The second work, "Mrs. Jacobovitz", consists of a stair railing combined with a eucalyptus branch and the rubber tip of a walking cane. Efrati uses these elements to conjure a specific figure: a typical, almost stereotypical neighbor who goes up and down the stairs every day at the same time. Another element in the work, clay "cat food," suggests that she is returning home after the daily ritual of feeding street cats.

The significance of the object, then, lies not only in its material presence, but also in its ability to evoke memory, to trigger one's personal imagination – and to highlight the urban space as an arena of relationships between the private and the public, the esoteric and the monumental, the inanimate and the human.

ياعيل أفراتي

جنبًا إلى جنب, 2025
ألومنيوم, خشب, مطاط

السيدة يعقوبوفيتش, 2025
ألومنيوم, خشب, مطاط

تتكون الأعمال النحتية لياعيل أفراتي من مزيج من المواد الطبيعية والصناعية. وهي تستند إلى ملاحظة عين فوتوغرافية للحظات اليومية للواقع, وفي المواقف المكانية والمقاطع المعمارية على أطراف الفضاء الحضري.

استوحت أفراتي الإلهام لعمل "جنبًا إلى جنب" من منطقة سكنها, يافا – وخاصة من الأسوار والحواجز والبوابات التي أقيمت بشكل مستقل وأحيانًا مرتجل. يتضمن العمل قضبانًا وأسوارًا بأشكال مختلفة, مصنوعة من الألومنيوم, وعنصرين آخرين: غصن أوكالبتوس ومطاط أحمر. تندمج هذه العناصر في البوابة وتصبح جزءًا لا يتجزأ منها, في إشارة بصرية إلى الوصلات والتركيبات والتهجينات في عالم النبات, حيث يتم ربط سلالات مختلفة لإنشاء سلالة جديدة.

"عندما نظرت إلى القضبان وزخرفتها, فكرت في النباتات. وبما أن هذا العمل النحتي هو في الواقع كولاج من البوابات والقضبان, فقد فكرت أيضًا في التهجين النباتي – كما هو الحال في تطعيم نبات. يربط الكولاج بين أنواع مختلفة من القضبان, والتي تبدو أحيانًا مثل النباتات نفسها, بنفس الطريقة التي ينتج بها تطعيم النبات كيانًا جديدًا من خلال الدمج". البوابة الهجينة, المؤلفة من جماد ونبات, محددة وحاضرة – لكنها تؤدي إلى لا مكان.

العمل الثاني, "السيدة يعقوبوفيتش", يتكون من درابزين درج تم دمجه مع غصن أوكالبتوس وطرف مطاطي لعصا مشي. باستخدام هذه العناصر, تخلق أفراتي شخصية: نوع من الجارة النمطية, شبه رمزية, تنزل وتصعد الدرج في ساعة محددة. عنصر آخر في العمل مصنوع من الطين: طعام قطط, على ما يبدو, يشير إلى أنها تعود إلى المنزل بعد طقس الإطعام اليومي لقطط الشوارع.

أهمية الشيء, إذن, لا تكمن فقط في وجوده المادي, بل أيضًا في قدرته على إثارة الذاكرة, وتحفيز الخيال الشخصي – وإبراز كون الفضاء الحضري ساحة للعلاقات بين الخاص والعام, الباطني والضخم, الجامد والإنساني.

Please do not touch

אניסה אשקר

כלבים ועוד, 2025
מיצב ציורי

עבודותיה של אניסה אשקר נעות בין מדיות וטכניקות שונות, ונובעות מתנועה פיזית וביוגרפית בין ערים ומרחבים – יפו, תל־אביב, עכו ופריז – אשר הפכו לאתרים של זהות, זיכרון וזרות.

שפת הציור שלה כוללת שכבות צבע, עקבות חומריות של גוף, ולעיתים קרובות קליגרפיה בערבית, שמהווה חלק בלתי נפרד מהשפה הפלסטית והפוליטית של עבודתה.

בסדרת העבודות החדשה שלה, מבוססת על עיסוקה המתמשך של אסקר באיסוף דמויות פורצלן של כלבים ועל השיטוטים העירוניים שבמהלכם היא בוחנת ויטרינות של חנויות. בכל אחת מן העבודות הללו אשקר מייצרת מעין חלון ראווה תל־אביבי הנשען על דימויי ילדות ועל זכרונות חומריים: בתים שבנתה בחול, סצנות דמיוניות, אובייקטים אספניים. הדמויות והחפצים יוצרים יחד סביבות אינטימיות וטעונות, המשלבות הומור, חמלה ורגש ילדותי, ומערערות את ההפרדה וההיררכיה שבין היומיומי לפנטסטי.

לצידן , עבודות מסדרות אחרות שלה המתמקדות בעיר הכפולה – תל־אביב–יפו – כמרחב של חיים, מתחים ושייכות. צבעי השחור והלבן החוזרים ביצירתה של אשקר מאזכרים מקורות מודרניסטיים אך נטענים במשמעות אישית, חומרית ותרבותית.

חייראן (רק טוב), שמן ודיו על נייר, 2024
העיר וקוטג', טכניקה מעורבת, 2024

خيرًا، زيت وحبر على ورق، 2024
المدينة والكوتج، تقنية مختلطة، 2024

Khairan (Blessings), oil and ink on paper, 2024
The City and the Cottage, mixed media, 2024

Anisa Ashkar

Dogs and More, 2025
Painting installation

Anisa Ashkar's works, which span a range of mediums and techniques, originated from her physical and biographical journey between cities and spaces — Jaffa, Tel Aviv, Acre, and Paris — which have become sites of identity, memory, and foreignness.

Ashkar's painting style is characterized by layers of paint and material traces of the human body, and often include Arabic calligraphy, which is an integral part of the visual and political language of her work.

Her new series was inspired by Ashkar's growing collection of porcelain dog figurines and urban strolls, during which she looks at shop windows.

In each of these works, Ashkar creates a Tel Avivian display window of sorts, based on childhood images and material memories: houses she used to build in the sand, fictional scenes, collectible items. Together, the figurines and the objects create intimate and charged environments, combining humor, compassion, and a childlike feeling, challenging the distinction and hierarchy between the commonplace and the fantastic. For Ashkar, these display window works are not just a tribute to the world of her childhood, but also the extension of an ongoing dialogue with museums and "cabinets of curiosities," where she spent much of her adult life. She now creates such rooms for herself — personal, local, and critical.

Her other works from two other series focus on the dual city — Tel Aviv-Yafo — as a space of life, tensions, and belonging. The recurring use of black and white in Ashkar's work brings to mind modernist references, but also carries personal, material, and cultural meanings.

أنيسة أشقر

كلاب وأكثر, 2025
منشأة رسم

تتراوح أعمال أنيسة أشقر بين وسائط وتقنيات مختلفة, وتنبع من حركة جسدية وبيوغرافية بين مدن ومساحات - يافا, تل أبيب, عكا وباريس - والتي أصبحت مواقع للهوية والذاكرة والغربة. تتضمن لغة لوحاتها طبقات من الألوان, وآثار مادية للجسد, وغالبًا ما تتضمن خطًا عربيًا, يشكل جزءًا لا يتجزأ من اللغة التشكيلية والسياسية لعملها.

تستند سلسلة أعمالها الجديدة على انشغال أشقر المستمر بجمع تماثيل كلاب من البورسلين وبتجوالاتها الحضرية التي تتفحص خلالها واجهات المتاجر. في كل عمل من هذه الأعمال, تخلق أشقر نوعًا من واجهة عرض تل أبيبيه تستند إلى صور الطفولة وذكريات مادية: منازل بنتها في الرمل, ومشاهد خيالية, وحاجيات قابلة للجمع. تشكل الشخصيات والحاجيات معًا بيئات حميمة ومشحونة, تجمع بين الفكاهة والرحمة والعاطفة الطفولية, وتقوض الفصل والتسلسل الهرمي بين اليومي والخيالي.

إلى جانب ذلك, أعمال من سلسلاتها الأخرى, "My Dear: Jaffa " و"يا حبيبي تل أبيب". تركز على المدينة المزدوجة - تل أبيب-يافا - كفضاء للحياة والتوترات والانتماء.

HOLLYWOOD
PRODUCTION
DIRECTOR
CAMERA
DATE
SCENE
TAKE

עדן בנט

יומן עיר, 2006–מתמשך
צילום

ללא כותרת, 2025
הצבה פיסולית תלויית מקום

הרחוב, הכביש, המדרכה והסמטה הם זירת ההשראה לעשייה של עדן בנט. עבודותיה נובעות מהליכה יומיומית במרחב העירוני ומן ההתבוננות בחיבורים חומריים שהעיר מייצרת. בתערוכה זו היא מציגה שני גופי עבודות: תצלומים מתוך הסדרה המתמשכת שלה "יומן עיר" והצבה פיסולית המוצגת בחלל העירבוביה.

"יומן עיר" הוא פרויקט צילום מתמשך, שבמהלכו בנט מתעדת רגעים פיסוליים מן המציאות. זה אינו פיסול במובן הקלאסי, אלא פיסול הנוצר כמו מאליו מתוך חפצים שהושארו בצד הדרך והתחברו עם אלמנטים אחרים: גדרות שהשתלבו עם צינורות, קומפוזיציות בלתי מתוכננות של צבע, חומר ותנועה. התצלומים עצמם – כולם ללא דמויות אנושיות – ממסגרים את המרחב העירוני מחדש, ומזמינים את הצופה לעצור, להתבונן ולגלות את מה שנמצא כל הזמן, אך לא תמיד נראה.

ההצבה הפיסולית של בנט מורכבת מחפצים וחומרים שאספה – בייחוד כאלה שיצאו מכלל שימוש בבתי מלאכה הפועלים באזורי התעשייה בדרום העיר, ונזרקו לרחוב. את חומר הגלם הזה בנט מפרקת ואז מחברת לקומפוזיציות חדשות. "אין דרך אחת הגיונית שבה הדברים נוצרים", היא אומרת. "יש כמה זירות, והן מתקשרות זו עם זו ומעצבות זו את זו ביחסיות שלהן. אפשר לקרוא להתחלות האלה, שמגיעות איתי מהסטודיו, הנחות יסוד שעל בסיסן מתחילות להיווצר הישויות".

בין צילום לפיסול, בין תיעוד לאיסוף, בנט מציעה קריאה פואטית בחומריות העירונית ובפיסוליות שנוצרת ברחוב באקראי, ללא תכנון. מתוך מה שנזנח ונדחק לשוליים עולה האפשרות לחיבורים חדשים, שבריריים ומפתיעים – ואיתה האפשרות למבט אחר על העיר ועל יחסנו אליה.

1 מתוך "חפץ לב", יהושע סיימון בשיחה עם עדן בנט, "ערב רב", 2024.

Eden Bannet

City Diary, 2006 – Ongoing
Photography

Untitled, 2025
Site Specific Installation

The street, road, sidewalk, and alley serve as Eden Bannet's arenas of inspiration. Her works originate from daily strolls in the urban space and the observation of the material connections that the city invokes. In this exhibition, she presents two bodies of work: photographs from her ongoing series "City Diary" and a sculptural installation displayed in the Cityblend space.

"City Diary" is an ongoing photography project, in which Bannet captures sculptural moments in everyday life. This is not sculpture in the classical sense, but rather sculpture created as if by itself from items that were abandoned on the side of the road and connected with other elements, creating inadvertent compositions of color, material, and movement. The photographs themselves – all empty of human figures – reframe the urban space, inviting the viewer to pause, look, and discover what is always there, but often overlooked.

Bannet's sculptural installation comprises found objects and materials she collected, especially ones that have fallen out of use from workshops in south Tel Aviv's industrial areas. She disassembles this raw material, arranging it into new compositions. "There is no one logical way in which things are formed," she says. "There are several arenas, and they communicate with one another and shape each other in their own relationality. You could call these beginnings, which I bring with me from the studio, fundamental premises, which serve as the basis upon which entities begin to take shape."

Between photography and sculpture and between documentation and collecting, Bannet unfolds a poetic reading of urban materiality and the sculptural manifestations formed randomly on the street, without planning. Out of the neglected and discarded, a possibility of new, fragile, and surprising connections emerges – and with it, a possible different perspective on the city and our relationship with it.

1 From "Object of Desire,"Joshua Simon in conversation with Eden Bannet, "Erev Rav," 2024 (in Hebrew).

عيدن بنيت

يوميات مدينة, 2025
تصوير

بدون عنوان, 2025
منشأة فنية

الشارع, الطريق, الرصيف والزقاق هي ساحة الإلهام لأعمال عيدن بنيت. تنبع أعمالها من المشي اليومي في الفضاء الحضري ومن مراقبة الروابط المادية التي تنتجها المدينة. في هذا المعرض, تقدم مجموعتين من الأعمال: صور من سلسلتها المستمرة "يوميات مدينة" ومنشأة فنية معروضة في فضاء الخليط.

"يوميات مدينة" هو مشروع تصوير مستمر, تقوم بنيت خلاله بتوثيق لحظات فنية من الواقع. هذا ليس نحتًا بالمعنى الكلاسيكي, بل هو نحت يتكون من تلقاء نفسه من أشياء تُركت على جانب الطريق وارتبطت بعناصر أخرى: أسوار اندمجت مع أنابيب, تكوينات غير مخططة من لون ومادة وحركة. الصور نفسها – وكلها خالية من الشخصيات البشرية – تؤطر الفضاء الحضري من جديد, وتدعو المشاهد إلى التوقف والتأمل واكتشاف ما هو موجود دائمًا, ولكن لا يُرى دائمًا.

تتكون المنشأة النحتية لبنيت من حاجيات ومواد جمعتها – خاصة تلك التي خرجت عن الاستخدام في ورش العمل العاملة في المناطق الصناعية جنوب المدينة, وأُلقيت في الشارع. تقوم بنيت بتفكيك هذه المواد الخام ثم توصيلها بتكوينات جديدة. تقول: "لا توجد طريقة منطقية واحدة تتشكل بها الأشياء. هناك عدة حلبات, وهي تتواصل مع بعضها البعض وتشكل بعضها البعض في علاقاتها. يمكننا أن نسمي هذه البدايات, التي تأتي معي من الاستوديو, افتراضات أساسية تبدأ على أساسها الكيانات في التشكل".

بين التصوير والنحت, وبين التوثيق والجمع, تقدم بنيت قراءة شعرية للمادية الحضرية وللفن النحتي الذي يتشكل في الشارع عشوائيًا, دون تخطيط. من بين ما تم إهماله ودفعه إلى الهامش, تنبثق إمكانية إقامة روابط جديدة, هشة ومفاجئة – ومعها إمكانية لنظرة مختلفة إلى المدينة وعلاقتنا بها.

1 من "شهوة قلب", يهوشواع سايمون في محادثة مع عيدن بنيت, "عيريف راف", 2024.

מיכל בראור

דרך קיבוץ גלויות 125, 2025
הדפסת טפט, גלויות, הדפסות פיגמנט ארכיוניות

נקודת המוצא של העבודה היא שלושה עצי שקמה הצומחים על אי תנועה באחד הכבישים העמוסים בתל־אביב. משם יוצאת האמנית למחקר היסטורי, מרחבי צילומי ופרפורמטיבי המנסה להתחקות אחר גלגוליהם של שלושת העצים, הקשורים בשינויים הפוליטיים שחלו באזור מאז תחילת המאה העשרים.

אילו מראות ראו שלושת העצים? איך השתנה במשך השנים המרחב הסובב אותם? איזה תפקיד מרחבי הם ממלאים היום?

העבודה מורכבת מכמה אלמנטים. המרכזי והגדול מביניהם הוא תוצאה של פעולה פרפורמטיבית של האמנית, אשר צעדה על אי התנועה, צילמה מקטע אחר מקטע שלו ולאחר מכן הרכיבה את התצלומים כך שנוצר דימוי קולאז'י באורך 13 מטר, המודבק על רצפת המוזיאון. שלושה חורים לבנים לאורך האי מסמלים את גזעי העצים, שאותם לא יכלה לצלם האמנית לצלם בסריקתה את פני השטח שלו.

יתר האלמנטים של העבודה מוצגים על הקיר, וביניהם שלושה תצלומי אוויר המתוארכים לשנים 1944, 1956 ו־1968, ובמרכזם שלושת השקמים; צילום ידה של האמנית אוחזת בתצלום מיניאטורי של שקמה; ורפרודוקציה של ציור של ראובן רובין.

כמו בעבודות קודמות שלה, בראור מבקשת לפענח את האופן שבו אנחנו מספרים לעצמנו את ההיסטוריה: מי כותב אותה, מי מצלם אותה ומי מחזיק בה. באמצעות שילוב בין תצלומים שלה לתצלומי ארכיון היא מסתכלת על המרחב בדרכים חדשות, דרך עדויות ועקבות הנמצאות לרוב בשולי הסיפור המרכזי. עבודותיה מציעות לא להשאיר את הצופה מחוץ לסיפור, אלא להפוך אותו לחלק בלתי נפרד מהמשמעות שהעבודה מייצרת.

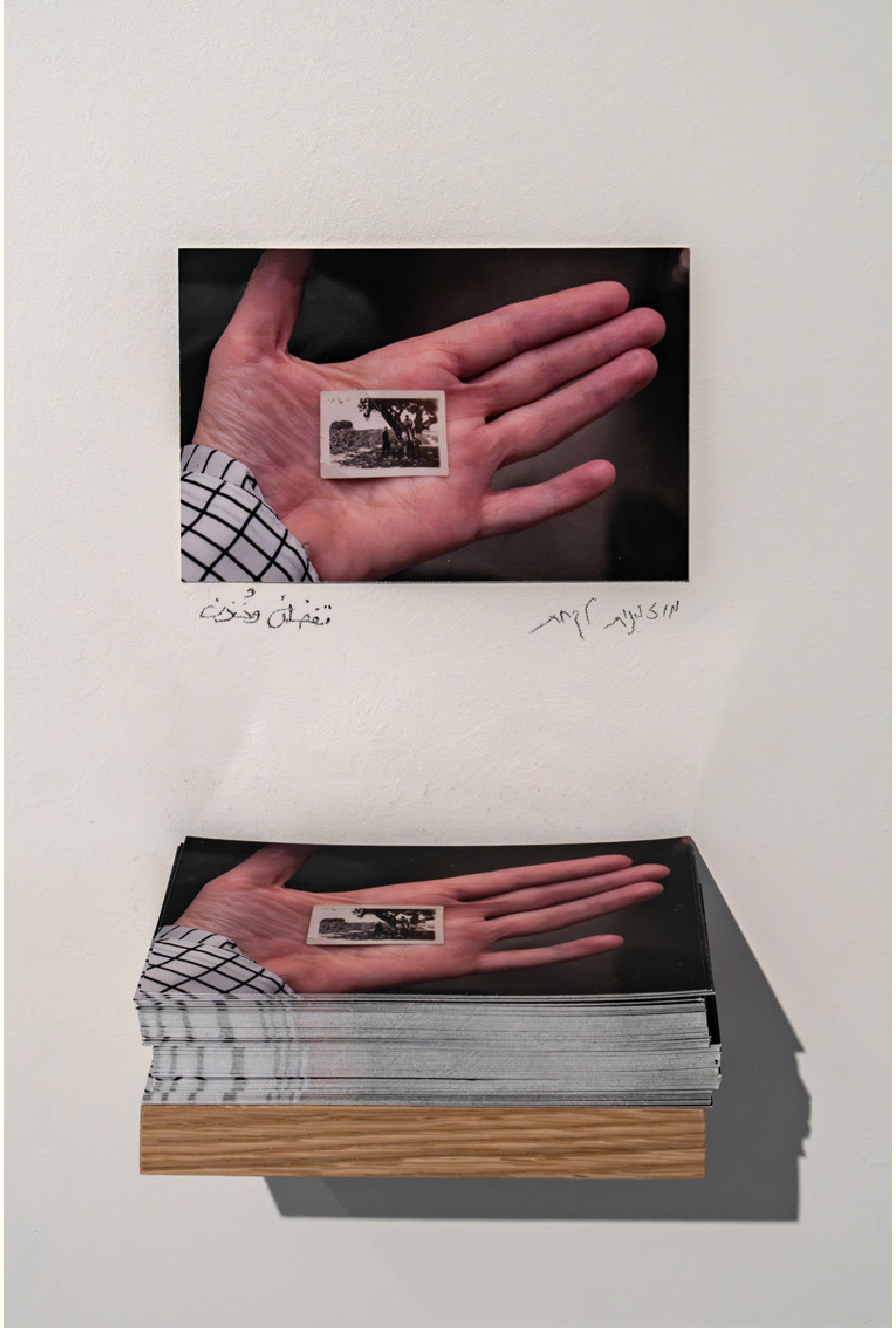

ميخال براور

طريق كيبوتس غالويوت 125, 2025
طباعة ورق جدران, بطاقات بريدية, مطبوعات صبغية أرشيفية

نقطة انطلاق العمل هي ثلاث أشجار جميز تنمو على جزيرة مرورية في أحد الطرق المزدحمة في تل أبيب. من هناك, تنطلق الفنانة في بحث تاريخي ومكاني تصويري وأدائي يحاول تتبع تحولات الأشجار الثلاث, المرتبطة بالتغيرات السياسية التي طرأت على المنطقة منذ بداية القرن العشرين.

أي مناظر رأت الأشجار الثلاث؟ كيف تغيرت المساحة المحيطة بها على مر السنين؟ أي دور مكاني تلعبه اليوم؟

يتكون العمل من عدة عناصر. العنصر المركزي والأكبر بينها هو نتيجة لفعل أدائي للفنانة, التي سارت على الجزيرة المرورية, وصورت مقطعًا تلو الآخر منها, ثم جمعت الصور بحيث تشكل صورة كولاجية بطول 13 مترًا, ملصقة على أرضية المتحف. ثلاثة ثقوب بيضاء على طول الجزيرة ترمز إلى جذوع الأشجار, التي لم تستطع الفنانة تصويرها في مسحها لسطحها.

بقية عناصر العمل معروضة على الحائط, ومن بينها ثلاث صور جوية مؤرخة بأعوام 1944, 1956 و1968, وفي مركزها أشجار الجميز الثلاث؛ صورة ليد الفنانة تمسك بصورة مصغرة لشجرة جميز؛ واستنساخ للوحة لرؤوفين روبين.

كما هو الحال في أعمالها السابقة, تسعى براور إلى فك شفرة الطريقة التي نروي بها لأنفسنا التاريخ: من يكتبه, ومن يصوره, ومن يحتفظ به. من خلال الجمع بين صورها وصور الأرشيف, تنظر إلى الفضاء بطرق جديدة, من خلال شهادات وآثار توجد غالبًا على هامش القصة الرئيسية. لا تقترح أعمالها ترك المشاهد خارج القصة, بل تحويله إلى جزء لا يتجزأ من المعنى الذي ينتجه العمل.

יד אוחזת בתצלום של צלם/ת אנונימי/ת, גלויה
يد تمسك بصورة ل/مصور/ة مجهول/ة, بطاقة بريدية
Hand holding a photo by an unknown photographer, postcard

Michal Baror

125 Kibbutz Galuyot Road, 2025
Wallpaper print, postcards, archival pigment prints

The work's starting point was three sycamore trees that grow on a traffic island in the middle of one of Tel Aviv's busiest roads. From there, the artist Michal Baror embarked on a historical, spatial, photographic, and performative research, tracing the different incarnations of the three trees, linked to the political changes that have taken place in the area since the early 20th century.

What sights did the three trees witness? How has the space around them changed over the years? What spatial role do they play today?

The work consists of several elements. The central and largest of these is the product of a performative action, where the artist walked along the traffic island and photographed it section by section. She then joined the photos into a 13-meter-long collagist image, taped to the museum's floor. Three white blind spots along the island stand for the tree trunks, which the artist could not photograph in her survey of its terrain. The other elements of the work are displayed on the wall, and include three aerial photos dated 1944, 1956, and 1968, with the three sycamores at their center; a photo of the artist's hand holding a miniature photo of a sycamore; and a reproduction of a painting by Reuven Rubin.

In the vein of her previous works, Baror wishes to look at the history we tell ourselves: Who writes it, who photographs it, and who holds it. Juxtaposing her own photographs with archival photos, she examines at the space in new ways, through testimonies and traces that are often found on the sideline of the main narrative. Her works propose not to leave viewers out of the story, but rather to make them an inherent part of the meaning that the work produces.

אי תנועה, הדפסה על מדבקת רצפה
جزيرة مرورية، طباعة على ملصق أرضي
Traffic Island, print on floor sticker

דיוי בראל

אלפי שקיעות, 2025
טפט, קולאז'ים ווידיאו

ביצירתו, דיוי בראל משלב תצלומים של סביבות מוכרות עם תוספות קולאז'יסטיות – אלמנטים גזורים, משובצים או משובשים בתוך הדימוי העירוני – תוך שימוש בחומרי רשת, בתמונות נוף גנריות ובתיעוד אישי. גוף העבודות, "אלפי שקיעות" ממשיך את עיסוקו המתמשך במרחב העירוני ובמתח שבין האידיאל האדריכלי לבין התממשותו במציאות היומיומית.

עבודות אלו מתמקדות בכיכר אתרים: אתר עירוני עתיר יומרות שהוקם בשנות השבעים בסגנון ברוטליסטי על ידי האדריכלים יעקב רכטר וורנר יוסף ויטקובר. הכיכר תוכננה במטרה שתהפוך למרכז בילוי עירוני מול הים, אך היא הפכה עם השנים לסמל של הזנחה וכישלון.

המיצב עשוי שתי עבודות טפט המוצגות זו מול זו, עבודת קולאז' ושתי עבודות וידיאו. עבודת טפט אחת מתפרשת על פני קיר שלם, כמעט: במרכזה גרם המדרגות האיקוני של הכיכר, ריק מאדם, "שתול" בתוך נוף הררי זר. עבודה נוספת כוללת נגזרות של אלמנטים מהכיכר: שני פנסי רחוב וספסל, הנטמעים ישירות בקיר המוזיאון. בעבודה שלישית מוצג האמן עצמו, שוכב על רצפת הכיכר ומכוסה בה: ספק ישן, ספק קבור, ספק מעלה עצמו קורבן על המזבח העירוני. עבודת הווידיאו "אלפי שקיעות", אשר נתנה למיצב את שמו, היא קולאז' נע של שקיעות מכיכר אתרים ומחוף גורדון שלמרגלותיו. היא כוללת דימויים מהארכיון האישי של האמן ומהרשת, המשתלבים באלמנטים שונים מכיכר אתרים. ברקע העבודה נשמע השיר "שקיעה אחת " בביצוע הזמר אדם (מילים: אלונה קמחי. לחן: יזהר אשדות). בעבודת הווידיאו "פטרייה" מתועדת ידו של בראל בנקודות שונות בכיכר אתרים, מחזיקה דימוי גזור של פטרייה – חלק מן האלמנט האדריכלי המזוהה עם הכיכר, שכבר הוסר.

עבור בראל, כיכר אתרים היא מחוז חפץ – מרחב של ילדות והתבגרות, זיכרון פרטי וציבורי, ופנטזיה לא־ממומשת. ההתאבלות שלו על המקום היא פעולה חיה: ניסיון להפעיל את האתר מחדש כמרחב על־זמני של מחיקה, הוספה ושיבוש. בעבודותיו אלה הוא מציע מחווה מרה־מתוקה וטעונה רגשית למרחב ציבורי כושל, שהפך לסמל עירוני מודחק - "רקוויאם לכיכר אתרים".

Davi Barell

Thousands of Sunsets, 2025
Wallpaper, collages, and video

In his work, Davi Barell combines photos of familiar sites with collagist additions – elements that were cut out, inlaid, or distorted in the urban image – using online materials, generic landscape images, and his own photos. Barell's body of work, **Thousands of Sunsets**, continues his exploration of the urban space and the tension between the architectural ideal and its realization in everyday life.

The focus of the works is Atarim Square: an ambitious urban site built in the 1970s in a brutalist style by Architects Yaakov Rechter and Werner Joseph Wittkower. The square was designed with the aim for it to serve as a nightlife hotspot overlooking the beach, but over the years it has become a symbol of neglect and failure.

The installation consists of two wallpaper works that face one another, a collage, and two video works. The first wallpaper covers the entire wall, almost: in its center, Barell incorporated the iconic staircase of the square, empty of people, "embedded" in a foreign mountain landscape. The second wallpaper work includes cut outs of elements from the square: two street lamps and a bench, integrated directly into the museum wall. The third work features the artist himself, lying on the square floor and covered in it: perhaps sleeping, maybe buried, possibly offering himself as a sacrifice on the urban altar. The video collage comprises images from the artist's personal archive and the Internet, combined with various elements from the square itself. The work's soundtrack is the song "One Sunset," performed by the singer Adam (lyrics: Alona Kimhi, music: Izhar Ashdot). In The video "Mushroom", Barell films his hand at various corners of Atarim Square, holding a cut-out image of a mushroom – alluding to the architectural element identified with the square, which has already been removed.

For Barell, Atarim Square is a dream destination – a realm of childhood and adolescence, private and public memory, and an unrealized fantasy. His lament for the place is a living action: an attempt to revive the site as a timeless domain of erasure, addition, and disruption. In these works, he offers a bittersweet and emotionally charged tribute to a failed public space that has become a disremembered urban symbol – A "Requiem for Atarim Square.

ديفي برئيل

آلاف من حالات الغروب, 2025
ورق جدران, كولاجات وفيديو

في عمله, يدمج ديفي برئيل صورًا لبيئات مألوفة مع إضافات كولاجية - عناصر مقصوصة أو مُضمنة أو مُشوّهة داخل الصورة الحضرية - مع استخدام مواد شبكية وصور مناظر طبيعية عامة وتوثيقات شخصية. يستمر جسم أعماله في تناوله المستمر للفضاء الحضري والتوتر بين المثال المعماري وتحققه في الواقع اليومي. تركز أعماله في هذا المعرض على ميدان أتاريم: موقع حضري طموح تأسس في السبعينيات على الطراز الوحشي. صمم المهندسان المعماريان يعقوب ريختر وفيرنر يوسف فيتكوفير الميدان بهدف أن يصبح مركزًا ترفيهيًا حضريًا مقابل البحر, لكنه تحول مع مرور السنين إلى رمز للإهمال والفشل.

"آلاف من حالات الغروب" هو منشأة فنية تتكون من عملين من ورق الجدران معروضين مقابل بعضهما البعض, وعمل كولاج وعملي فيديو. يمتد عمل ورق الجدران الأول على جدار كامل تقريبًا: في وسطه درج الميدان الأيقوني, خالٍ من الناس, "مغروس" داخل منظر طبيعي جبلي غريب. يتضمن عمل ورق الجدران الثاني مشتقات من عناصر الميدان: عمودان للإنارة ومقعد, يندمجان مباشرة في جدار المتحف. العمل الثالث هو كولاج يُعرض فيه الفنان نفسه, مستلقيًا على أرضية الميدان ومغطى به: إما نائم, أو مدفون, أو يقدم نفسه قربانًا على المذبح الحضري.

عمل الفيديو "آلاف من حالات الغروب", الذي أعطى المنشأة الفنية أسمها, هو كولاج متحرك لغروب الشمس من ميدان أتاريم وشاطئ جوردون الواقع أسفله. وهو يتضمن صورًا من الأرشيف الشخصي للفنان ومن الإنترنت, تندمج مع عناصر مختلفة من ميدان أتاريم. في خلفية العمل تُسمع أغنية "غروب واحد" بصوت الفنان آدم (كلمات: ألونا كمحي. لحن: يزهار أشدوت). في عمل الفيديو "فطر" (المعروض في الطابق الثاني من المتحف) تُوثق يد برئيل في نقاط مختلفة من ميدان أتاريم, وهي تحمل صورة مقصوصة لـ فطر - جزء من العنصر المعماري المميز للميدان, والذي أُزيل بالفعل. يزرع برئيل من جديد الفطر في المشهد, وهو فعل يُستقبل بلامبالاة (عادةً) من قبل المارة.

بالنسبة لبرئيل, ميدان أتاريم هو مكان عزيز - فضاء طفولة ومراهقة, وذاكرة خاصة وعامة, وخيال لم يتحقق. حداده على المكان هو فعل حي: محاولة لتفعيل الموقع من جديد كفضاء فوق زمني للمحو والإضافة والتشويه. في أعماله هذه, يقدم لفتة مريرة حلوة ومشحونة عاطفيًا لفضاء عام فاشل, تحول إلى رمز حضري مكبوت - "ركوايام لميدان أتاريم".

זוהר גוטסמן

תל, 2025

אבן כורכר, גיר, שיש, גרניט, קירטון, דולומיט ומתכת

בפסליו, זוהר גוטסמן משלב טכניקות פיסול מסורתיות עם ידע ארכיאולוגי, דימויים מהתרבות הפופולרית וחומרים תעשייתיים. עבודותיו נראות כשרידים או מונומנטים מהעבר, אך כאשר מעמיקים להתבונן בהן מתגלה רובד עשיר נוסף, עתיר הומור וקריצות אל ימינו. כדבריו של האמן, "אני מייצר נבואות זעם עכשוויות מחומרים של פעם".

העבודה "תל" הוצבה בחצר הפנימית של מוזיאון העיר, עשויה סוגים שונים של אבנים ומדמה תלולית הבוקעת מתוך האדמה ומרימה שולחן קיים בבית הקפה. מתחתיו נערמות דמויות מפוסלות זו על גבי זו.

שם העבודה מתכתב עם המושג הארכיאולוגי "תל" – אתר שבו נערמו זו על זו שכבות של יישובים קדומים – ועם שמה של העיר תל־אביב, המשלב עבר (תל) ועתיד (אביב).

בפסל עצמו חוברים יחד דימויים המאזכרים רגעים, אישים, אתרים ואירועים מוכרים ואזוטריים מההיסטוריה של תל־אביב ויפו: האתר הארכיאולוגי תל קסילה, סיפור הגרלת החלקות, סיפור יונה הנביא,הגמל של יריד המזרח ועוד. התל מעלה חלקים שנקברו בעומק התת־מודע העירוני, ובכך מציג שאלות לא רק על ההיסטוריה העשירה של המקום, אלא גם על היחס שלנו אליו – ואליה.

زوهار غوتسمان

تل, 2025

حجر الكركار, حجر جيري, رخام, غرانيت, طباشير, دولوميت ومعدن

في منحوتاته, يدمج زوهار غوتسمان تقنيات النحت التقليدية مع المعرفة الأثرية, وصور من الثقافة الشعبية, ومواد صناعية. تبدو أعماله كبقايا أو آثار من الماضي, ولكن عند التعمق في ملاحظتها, يُكشف عن طبقة غنية إضافية, مليئة بالفكاهة والإشارات إلى أيامنا هذه. وكما يقول الفنان: "أنا أنتج نبوءات غضب معاصرة من مواد الماضي".

نُصب عمل "تل" في الفناء الداخلي لمتحف المدينة, وهو مصنوع من أنواع مختلفة من الأحجار ويحاكي تلة تنبثق من الأرض وترفع طاولة موجودة في المقهى. وتحتها تتراكم شخصيات منحوتة بعضها فوق بعض.

اسم العمل يتناغم مع المفهوم الأثري "تل" - وهو موقع تراكمت فيه طبقات من المستوطنات القديمة بعضها فوق بعض - ومع اسم مدينة تل أبيب, الذي يجمع بين الماضي (تل) والمستقبل (أبيب).

في التمثال نفسه, تتحد صور تشير إلى لحظات وشخصيات ومواقع وأحداث معروفة وباطنية من تاريخ تل أبيب ويافا: موقع تل كسيلة الأثري, وقصة قرعة الأراضي, وقصة النبي يونس, وجمل معرض الشرق, وغيرها. يرفع التل أجزاء دُفنت في أعماق اللاوعي الحضري, وبذلك يطرح أسئلة ليس فقط حول التاريخ الغني للمكان, بل أيضًا حول علاقتنا به - وبها.

Zohar Gotesman

Tell, 2025
Kurkar stone, limestone, marble, granite, chalk, dolomite, and metal

Zohar Gotesman combines traditional sculpture techniques with archaeological knowledge, pop culture images, and industrial materials. At first glance, his works may look like historical relics or monuments, but a closer inspection will uncover another rich and playful layer, peppered with tongue-in-cheek references to our time. In the artist's words, "I create contemporary doomsday prophecies out of old-school materials."

His work, Tell, displayed in the City Museum inner courtyard, is made of different types of stones and emulates a mound that seems to burst out of the ground, lifting up a table in the museum café on its path. The raised table reveals sculpted figures, piled on top of one another.

The work's title echoes the archaeological concept of "Tell" – a site where layers of ancient settlements have accumulated one on top of the other – as well as the name of the city Tel Aviv, which intertwines the past (תל, Tell) with the future (אביב, Aviv – spring).

The sculpture combines images that reference familiar and esoteric moments, figures, sites, and events in the history of Tel Aviv and Jaffa: Tell Qasile archaeological site, the lottery of plots for Ahuzat Bayit, the Biblical story of the Prophet Jonah, the Camel of the Levant Fair, and more. The Tell brings to the surface fragments that were buried deep in the city's subconscious, and with that, presents questions not only about the rich history of the place but also about our relationship with it.

טליה הופמן

البيارة שפירא, 2025
וידיאו, 12 דק׳

טליה הופמן חוקרת הבניות גאוגרפיות, גופניות והיסטוריות של המרחב המקומי באמצעות עבודות וידיאו ופרפורמנס ובפעולות השתתפותיות. עבודת הווידיאו החדשה שלה, "البيارة שפירא", מתמקדת בשכונה שבה היא מתגוררת כבר יותר מעשור. העבודה עוסקת בהיסטוריה של השכונה ובניסיון להנחיל אותה לילדיה. "כשעברתי לגור בשכונה, הופתעתי שלכל חלקה יש עץ לימון", היא מספרת. "אחרי כמעט מאה שנה, לא סביר שאלו עצים שנשארו מהפרדסים שנעקרו בנכבה, ב־1948. ובכל זאת, ההחלטה לנטוע עצי לימון כמעט בכל בית מהדהדת עבורי את הגירוש והמחיקה של החיים הפלסטיניים בעיר ומחוצה לה מאז ועד היום".

העבודה מתעדת סיור מודרך לילדות.ים ברחובות השכונה, שאותו הגתה האמנית יחד עם מורת הדרך ענת גרויסמן ובהשראת ספר ילדים בערבית שנכתב בשנת 2011 ועוסק בזכרונותיו של ילד שגדל בפרדסים של יפו/יאפא. הסיור מתנהל לאורך סדרת תחנות המעודדות חקירה ומשחק. משתתפיו ומשתתפותיו הצעירות.ים מתחקות.ים אחר עקבות הפרדסים. הן.ם נחשפות.ים לשפה הערבית דרך סיפור, מילים ושיר שהולחן במיוחד לסיור, עוברות.ים בין עצי הדר ובתים נטושים ומתבוננות.ים במפות היסטוריות.

העבודה צולמה ביום אחד, והמשתתפים.ות בה הם.ן ילדות.ים שגדלו יחד בגן יער קהילתי בקריית שלום במשך חמש שנים. הקרבה והאינטימיות ביניהן.ם מאפשרות תנועה חופשית בין הקשבה, משחק ודמיון. התוצאה נעה בין רגעים של תצפית שקטה לבין התפרצויות של אנרגיה ילדית, ויוצרת מקצב המשקף את המתח בין העבר להווה, בין זיכרון למציאות. השילוב בין תיעוד עכשווי לשפה קולנועית פיוטית מאפשר להופמן להציג שאלות על אופני העברת ידע לילדים ועל האופן שבו הן.ם יכולות.ים לא רק להיחשף למרחב חיינו הטעון, אלא גם – אולי – לדמיין בו עתיד אחר.

מורת דרך: ענת גרויסמן | צילום: רני מונצז' | מוזיקה מקורית: גליה חי, אבי בללי | שיר ילדים בערבית: ווסים ח'שיבון | סיפור ילדים בערבית: בעילום שם | קול: דלה טרביה
גורות מופלאות: אבשלום, אלכס, אמאני, זוזו, יהלי משה חי בללי, כרמי, כרם (גורי), ניני, רובין, תומרי

Thalia Hoffman

البيارة Shapira, 2025
Video, 12 min.

Thalia Hoffman explores geographical, physical, and historical constructs of the local space through video, performance, and public interventions. Her new video work, "البيارة Shapira," focuses on the neighborhood that has been her home for over a decade. The work takes on the history of the neighborhood and the attempt to pass it on to her children. "When I first moved to the neighborhood, I was surprised that every plot had a lemon tree," she says. "After almost a century, it is unlikely that these are trees left over from the orchards that were uprooted in the Nakba, in 1948. And yet, for me, the decision to plant lemon trees in almost every house echoes the expulsion and erasure of Palestinian life in and outside the city since then to this day."

The work features a children's guided tour of the neighborhood, which the artist conceived in collaboration with tour guide Anat Groysman, drawing inspiration from a children's book in Arabic written in 2011 about the memories of a boy who grew up in the orchards of Yafa/Jaffa. The tour follows a series of stops that encourage exploration and play. Its young participants follow in the trail of the old orchards. They are introduced to the Arabic language through a story, words, and a song composed especially for the tour, wandering among citrus trees and abandoned houses, and surveying historical maps.

The work was filmed over one day, and features children who grew up together in a community forest kindergarten in Kiryat Shalom for five years. The closeness and intimacy between the group of kids allow for free movement between listening, playing, and imagination. The result ranges from moments of quiet observation to bursts of energy, creating a rhythm that echoes the tension between past and present, between memory and reality. Combining contemporary documentation with poetic cinematic language allows Hoffman to ask questions about the ways in which knowledge is transmitted to children and how they can not only be exposed to the thorny space in which we live, but also — maybe — imagine a different future in it.

Tour guide: Anat Groysman Videographer: Ran Moncaz|Original music: Galia Hai, Avi Belleli | Arabic children's song: Lyrics: Razak Alla Ata Alla, Melody: Nabile Abu Shakra|Voice and Ud: Wassim Hashabi|Voiceover: Dalleh Tarabey
The children: Avshalom, Alex, Amani, Zozo, Yahli Moshe Hai Balali, Karmi, Kerem (Guri), Nini, Robin, Tomri

تاليا هوفمان

البيارة שפירא, 2025
فيديو, 12 دقيقة

تاليا هوفمان باحثة في التكوينات الجغرافية والجسدية والتاريخية للفضاء المحلي من خلال أعمال الفيديو والأداء والأفعال التشاركية. يركز عمل الفيديو الجديد الخاص بها, "البيارة שפירא ", على الحي الذي تقيم فيه منذ أكثر من عقد. يتناول العمل تاريخ الحي ومحاولة نقله إلى أطفالها. "عندما انتقلت للعيش في الحي, فوجئت بأن لكل قطعة أرض شجرة ليمون", كما تقول. "بعد ما يقرب من مائة عام, من غير المرجح أن تكون هذه الأشجار بقايا من البساتين التي اقتُلعت في النكبة عام 1948. ومع ذلك, فإن قرار زراعة أشجار الليمون في كل منزل تقريبًا يتردد صداه بالنسبة لي كتعبير عن الترحيل والمحو للحياة الفلسطينية في المدينة وخارجها منذ ذلك الحين وحتى اليوم".

يوثق العمل جولة إرشادية للأطفال في شوارع الحي, تصورتها الفنانة بالتعاون مع المرشدة عنات غرويسمان, وبإلهام من كتاب للأطفال باللغة العربية كُتب عام 2011 ويتناول ذكريات طفل نشأ في بساتين يافا. تجري الجولة على طول سلسلة من المحطات التي تشجع الاستكشاف واللعب. ويتتبع المشاركون والمشاركات الصغار آثار البساتين. ويتعرضون للغة العربية من خلال قصة وكلمات وأغنية لحنت خصيصًا للجولة, ويمرون بين أشجار الحمضيات والبيوت المهجورة ويتأملون الخرائط التاريخية.

صُوِّر العمل في يوم واحد, والمشاركون فيه أطفال نشأوا معًا في روضة غابة مجتمعية في كريات شالوم لمدة خمس سنوات. تسمح العلاقة الوثيقة والحميمية بينهم بحركة حرة بين الاستماع واللعب والخيال. تتراوح النتيجة بين لحظات من المراقبة الهادئة وبين انفجارات من الطاقة الطفولية, وتخلق إيقاعًا يعكس التوتر بين الماضي والحاضر, وبين الذاكرة والواقع. يتيح الجمع بين التوثيق المعاصر واللغة السينمائية الشعرية لهوفمان طرح أسئلة حول طرق نقل المعرفة للأطفال وحول الكيفية التي يمكنهم بها ليس فقط التعرض لفضاء حياتنا المشحون, بل أيضًا - ربما - تخيل مستقبل آخر فيه.

مرشدة: عنات غرويسمان | تصوير: راني مونتساج | موسيقى أصليّة: غاليا حاي, آڤي بلَيلي | أغنية للأطفال بالعربية: وسيم خشيبون | قصة للأطفال بالعربية: الكاتبة مجهولة الاسم | صوت: دلّة طربيه
جروات رائعات: أڤشالوم, أليكس, أماني, زوزو, يَهلي موشي حاي بليلي, كرمي, كرم (غوري), نيني, روبين, تومري

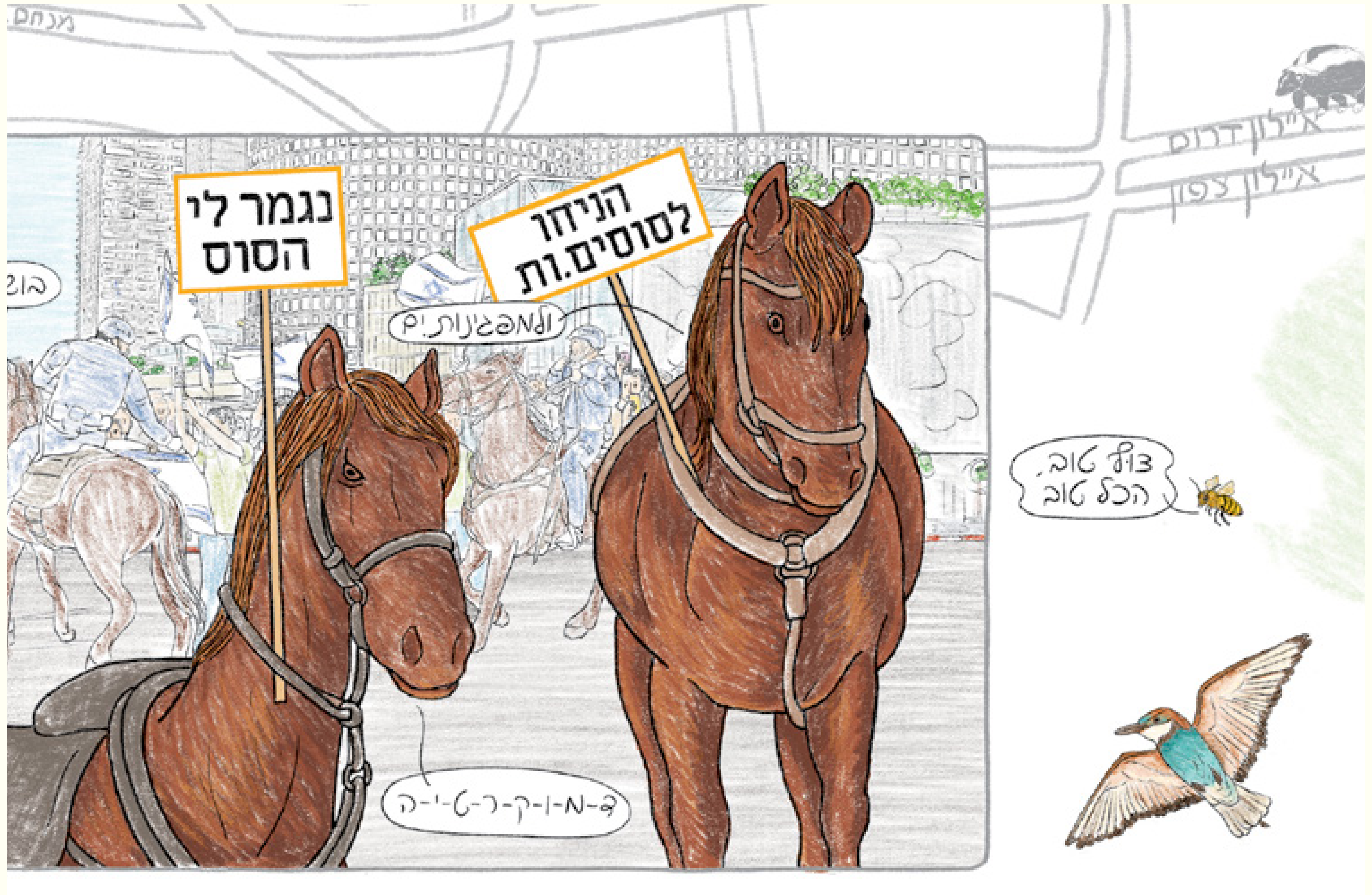

אילנה זפרן

אזרחַיוֹת העיר, 2025
איור וקומיקס

הקומיקסאית אילנה זפרן ידועה בשילוב של הומור חד ומבט ביקורתי על סוגיות חברתיות ופוליטיות באיוריה. בעבודתה "אזרחַיוֹת העיר" – האיור הגדול ביותר שיצרה עד כה – מציגה זפרן את מפת תל־אביב כ"מפת מחאה" של תושביה הלא־אנושיים של העיר.

מקקים, ינשופים, סוסים, עטלפים, חתולי רחוב ועוד רבים אחרים מרימים בה את קולם ומביעים את מחאתם. מבעד לעיניהם נחשפות בעיות המוכרות גם לנו, כמו מצוקת דיור, רעש, זיהום סביבה ויוקר המחיה.

בסגנונה השנון והפיוטי, זפרן מפרשת מחדש את המושג שטבע אנרי לפבר, "הזכות לעיר". זכות זו כוללת את האפשרות להשתתפות פעילה בעיצוב המרחב העירוני, את הזכות לשוני ולנראות, ואת היכולת לניכוס: לעשות שימוש יומיומי במרחב העירוני ולעצב אותו מחדש לטובת אלה הגרים ופועלים בו. זפרן מרחיבה את ההגדרה הזו גם לעולם החי – וקוראת לנו לדמיין עיר רבת קולות, שבה גם לחיות יש חזון, דרישות וזכויות.

Ilana Zeffren

Animal City, 2025

Illustration and comics

Comic artist Ilana Zeffren is known for her blend of poignant humor and critical observations of sociopolitical issues in her illustrations. In her latest work , Animal City, the largest illustration she has created to date, Zeffren charts out the map of Tel Aviv as a “protest map” of the city’s non-human residents.

Cockroaches, owls, horses, bats, alley cats, and many others speak up and voice their grievances in it. Through their eyes, the map unfolds problems that we humans are very familiar with, e.g. housing shortages, noise, environmental pollution, and the soaring cost of living.

In her witty and poetic style, Zeffren reinterprets the term coined by Henri Lefebvre, “the right to the city.” This right includes the opportunity to take an active part in shaping the urban space, the right to difference and visibility, and the ability to appropriate: To use the urban space as part of everyday life and to reshape it to benefit those who live and work in the city. Zeffren extends this definition to the animal kingdom — and calls on us to imagine a polyphonic city, where animals also have a vision, demands, and rights.

إيلانا زفران

حيواناات المدينة, 2025

رسم وكوميكس

تُعرف رسامة الكوميكس إيلانا زفران بدمجها بين حس الفكاهة الحاد والنظرة النقدية للقضايا الاجتماعية والسياسية في رسوماتها. في عملها "مواطنات المدينة" - أكبر رسم أنجزته حتى الآن - تقدم زفران خريطة لتل أبيب كـ "خريطة احتجاج" لسكانها غير البشريين في المدينة.

الصراصير والبوم والخيول والخفافيش وقطط الشوارع وغيرها الكثير يرفعون أصواتهم فيها ويعبرون عن احتجاجهم. من خلال عيونهم، تُكشف مشاكل مألوفة لنا أيضًا، مثل أزمة السكن والضوضاء والتلوث البيئي وارتفاع تكاليف المعيشة.

بأسلوبها البارع والشاعري، تعيد زفران تفسير المفهوم الذي صاغه هنري لوفيفر، "الحق في المدينة". يشمل هذا الحق إمكانية المشاركة الفعالة في تصميم الفضاء الحضري، والحق في الاختلاف والظهور، والقدرة على التملك: الاستخدام اليومي للفضاء الحضري وإعادة تصميمه لصالح أولئك الذين يعيشون ويعملون فيه. توسع زفران هذا التعريف ليشمل عالم الحيوان أيضًا - وتدعونا إلى تخيل مدينة متعددة الأصوات، حيث يكون للحيوانات أيضًا رؤية ومتطلبات وحقوق.

אזרחַיות העיר
"אהבו את בעלי החיים... כי אזרחים הם איתנו כאן"
(מאיר דיזנגוף)
לכו מסביב
די לכיבוש השמיים
נגמר לי הסוס
חן לי צ'אנס
Let My Fish Go
Free me
FCK
סע לאט
תנו לקפוץ בשקט
כן לאוויר לא לזיהום
כן לציפור בין העצים
לחם, עבודה!
מקרא מחאה
סביבה וקיימות
דיור
חופש תנועה ותחבורה
יוקר המחייה

ראפת חטאב

1987, 2025

מיצב סאונד

ראפת חטאב הוא אמן רב־תחומי. עבודותיו עוסקות בקיום האישי והאנושי ובוחנות מורכבויות של זהות, שייכות ואינדיבידואליות באמצעות סאונד, וידיאו, צילום ומלאכת יד.

העבודה "1987" מבוססת על הקלטה משנת 1987, שבה נשמע קולו של חטאב בגיל חמש משיב לגננת שבוחנת אותו בדקלום. גן הילדים שבו למד חטאב שייך לבית הספר קולג' דה פרר, יפו – אחד מבתי הספר הוותיקים והחשובים ביפו, שהוקם ב־1882.

הבחינה כוללת דקלום שירים ושאלות, ומתנהלת תחילה בצרפתית ולאחר מכן בעברית: שתי שפות שאינן שפת אמו של האמן, אשר מתבקש להפגין את שליטתו בהן. לצד ההאזנה להקלטה מוצג צילום מוגדל של כיתת הגן מאותה שנה.

כמו בעבודות קודמות של חטאב, עבודה זו עוסקת בחוויות אישיות השזורות בהקשרים פוליטיים רחבים יותר, ובאופנים שבהם הזהות הפלסטינית במרחב הציבורי נתונה במתח תמידי עם סביבתה המורכבת ממגוון זהויות, דתות ושפות, בייחוד בעיר מעורבת כמו יפו.

רגע קטן מחייו של האמן מאפשר לו לחשוף את המתח בין שפת אמו לשפה הנרכשת, בין הקול האישי של ילד לבין מוסד חינוך המבקש להגדיר אותו ולהנחיל לו ערכים זרים מבחינה חברתית, סוציואקונומית, ואפילו תרבותית.

נוכחותו של הצופה מול העבודה מייצרת מופע של עדות, ומעלה שאלות על תפקידה המשמעותי של השפה אשר מחד גיסא ממשטרת ומגדירה את הזהות הערבית היפואית, ומאידך גיסא מרחיבה אותה ומעניקה לה רבדים קוסמופוליטיים ורב־תרבותיים.

Raafat Hattab

1987, 2025

Sound installation

Raafat Hattab is a multidisciplinary artist. His works explore personal and human existence, touching on the complexities of identity, belonging, and individuality through sound, video, photography, and craft.

The work "1987" is based on an audio recording from 1987, in which the voice of 5-year-old Hattab is heard responding to a kindergarten teacher who is testing his recitation. Hattab attended a kindergarten that belongs to the Collège des Frères de Jaffa – one of the oldest and most prestigious schools in Jaffa, established in 1882.

The test, which consists of reciting poems and questions, is conducted at first in French and then switches to Hebrew: two languages that are not the mother tongue of the artist, who is asked to demonstrate his proficiency in both. The audio recording is accompanied by an enlarged photo of the kindergarten class of that year.

As with Hattab's previous works, "1987" explores a private experience on the backdrop of broader political contexts, and the ways in which Palestinian identity in the public sphere is in constant tension with its environment, comprised of various identities, religions, and languages, especially in a mixed city like Jaffa.

A small moment in the artist's life allows him to expose the tension between his mother tongue and the acquired language; between the individual voice of a child and the educational institution that sets out to define him and instill in him socially, socioeconomically, and even culturally foreign values.

The presence of the viewer in front of the work creates a moment of witness bearing, conjuring questions about the significant role of language, which on the one hand polices and defines the Arab identity in Jaffa, and on the other hand expands it and imbues it with cosmopolitan and multicultural layers.

رأفت حطاب

1987, 2025

منشأة صوتية

رأفت حطاب هو فنان متعدد التخصصات. تتناول أعماله الوجود الشخصي والإنساني وتستكشف تعقيدات الهوية والانتماء والفردية من خلال الصوت والفيديو والتصوير والحرف اليدوية.

العمل "1987" مبني على تسجيل من عام 1987, حيث يُسمع صوت حطاب في سن الخامسة وهو يجيب على معلمة الروضة التي تختبره في الحفظ عن ظهر قلب. روضة الأطفال التي درس فيها حطاب تابعة لمدرسة كلية الفرير, يافا – إحدى أقدم المدارس وأهمها في يافا, والتي تأسست عام 1882.

يشمل الاختبار تلاوة قصائد وأسئلة, ويتم إجراؤه أولاً بالفرنسية ثم بالعبرية: لغتان ليستا لغته الأم للفنان, والذي يُطلب منه إظهار إلمامه بهما. إلى جانب الاستماع للتسجيل, تُعرض صورة مكبرة لصف الروضة من ذلك العام.

كما في أعمال حطاب السابقة, يتناول هذا العمل تجارب شخصية متشابكة مع سياقات سياسية أوسع, والطرق التي تخضع بها الهوية الفلسطينية في المجال العام لتوتر دائم مع محيطها المعقد والمتنوع بهويات وديانات ولغات متعددة, وخاصة في مدينة مختلطة مثل يافا.

تتيح لحظة صغيرة من حياة الفنان له بالكشف عن التوتر بين لغته الأم واللغة المكتسبة, بين الصوت الشخصي لطفل ومؤسسة تعليمية تسعى إلى تعريفه وتلقينه قيمًا غريبة من الناحية الاجتماعية والاقتصادية, وحتى الثقافية.

يخلق حضور المشاهد أمام العمل عرضًا من الشهادة, ويثير أسئلة حول الدور الهام للغة التي من ناحية تقيد وتحدد الهوية العربية اليافية, ومن ناحية أخرى توسعها وتمنحها طبقات كونية ومتعددة الثقافات.

גיל יפמן

זֶר בתוכנו, 2025
מיצב השתתפותי

בעבודותיו עוסק גיל יפמן בסוגיות של מגדר, זיכרון וגוף תוך שימוש בחומרים רכים ובטכניקות המזוהות עם מלאכות יד מסורתיות. אחת מהן היא מלאכת הסריגה. בעיניו, אין זו רק פעולה חומרית, אלא מחווה גופנית־חברתית.

המיצב "זֶר בתוכנו" נוצר בהשתתפות סרגניות וסרגנים במהלך סדרת מפגשי סריגה שיזם האמן בשיתוף מרכזים קהילתיים בדרום ובמזרח העיר: קריית שלום, נחלת יצחק, פלורנטין, שכונת התקווה ומוזיאון העיר עצמו. האלמנטים הפרחוניים שנסרגו חוברו יחד ליצירת זר תלוי־תקרה הנפרש מעל מבקרי התערוכה. הזר מאזכר את גלגלי הפרחים המונחים בטקסי לוויה וימי זיכרון ממלכתיים, אך כאן הוא מתהווה מתוך עבודת כפיים של שותפות ושותפים אקראיים, שיצרו אותו יחד בחומר רך ובשעות ארוכות של עשייה משותפת. בהשראת חזון אחרית הימים של ישעיהו, אם כך, יפמן מציע לגייס את מה שהוא מכנה "צבא של סרגני מצפון" לפעולה אמנותית קהילתית – "וכתתו חרבותם לחוטים וחניתותיהם למסרגות".

התנועות החוזרות של חיבור ופרימה יוצרות מרחב פיוטי־פוליטי שבו האישי והציבורי נשזרים זה בזה, הפעולה הפרטית נטמעת בתוך מארג רחב, והקשרים האנושיים שנוצרים במפגשי הסריגה הופכים לחלק מהתוצר הסופי גם אם אינם גלויים לעין הצופה. כך מפרק יפמן את המחווה הלאומית־רשמית ומציע תחתיה טקס קהילתי חלופי: מרחב של יצירה משותפת, "חמ"ל של חמלה", כדבריו, שבו מתרקם לא רק תוצר אמנותי סופי, אלא גם מארג חי של קשרים אנושיים – והצעה לדמיין מחדש את אפשרויות הזיכרון, התיקון והחיים המשותפים בעיר.

תודה רבה לכל הסרגניות והסרגנים שלקחו חלק:
ג׳ודי אייזן, בר אמגר, אילנית אלנתנוב, נועה קירשנר, דליה אידלמן, רותי מלובני, ריקי קרין, מאשה גלזר, מאיה בן אריה, פולה סינואני, חנה אידלוביץ, דפנה הופשטטר, דבורה בורנשטיין, רותי גבאי, חוה שבתאי, זהבה שילון, אורנה עקיבא, יסכה נחשון, צופית עברי, רחל לוי, לינדה דהרי, רותם אנגלמאייר, רותי כהן, גילה בבאוץ, תמר דווידסון, שרית חלפון, גבירה כספי חכם, טלי מעוז, רחל שפירא, הלנה פרנק, נעמי שפר, בת שחר גורפינקל, ליאת פופוביץ, טובה אהרונוב, אתי ארז, סיון ארונוב, עדי ארגוב, מרילין אמבך, לילך אלמוג, מלי אלדר, אלן יסקי, ג'ינה בן דוד, אסתר בן חזקיה, עמנואלה בן טובים, גלית בן יהודה, שולמית בן יהודה, דפנה דריאל, אורה ברוק, אירית ברין, טל ברביבאי, שפרה בראון, יעל בורגר, בועז בלום, לילך בלום, ברכה צרוק, איריס לוי פלחטה, שלי כץ, ריטה קולבצקי, טלי קולקו, יערה הררי, אוטה חירותי, רות זוסמן, רחל ינקולוביץ, מזל יקיר, גלית שדה, אירית שתיוי, שרון שטיינברג, תמר ששון, מור הלוי, יעל עופר, רינה עידן, עלמא עשאל, מתן מרום, נירה אסתר סזגר, מעין נחמה, תמר מילוא, מיכל מיכאלי, ליטל ליכטנשטיין, יולי נייס דהאן, עדי נייס דהאן, רינה ויצבסקי, מרה וקסלר, גלית תפילין, שלומית קלצ׳קין ,שושי רפפורט, דבי רמון אנסבכר, תיקי רג'ואן, גלית צפורי, ורד צדוק, דבורה צ'יקו, גילת צ'יקו, אלה צ'רקהם, נעמי גלור, אורה גבירצמן, אסתי פומרנץ, ליאת פופ, טלי דלאל, איבון קאהן, איתי תנעמי.

1 דנה גילרמן, "איך לנטרל חומר נפץ באמצעות פצצות", "כלכליסט", 2017.

Gil Yefman

Strange Wreath, 2025
Participatory installation

In his works, Gil Yefman explores issues surrounding gender, memory, and body, using soft materials and techniques identified with traditional crafts. One of these is hand knitting, which for him is not only a material action, but also a physical-social gesture.

The installation "Strange Wreath" was created in collaboration with knitters in a series of knitting sessions that the artist initiated together with community centers in south and east Tel Aviv: Kiryat Shalom, Nahalat Yitzhak, Florentin, HaTikva Quarter, and the City Museum itself. The knitted floral elements were joined to create a wreath suspended from the ceiling, unfolding above the viewer's heads in the exhibition space. Reminiscent of the flower wreaths used at funerals and national memorial services, here it is the fruit of the effort of random collaborators, who created it together in soft material and long hours of common handiwork. Inspired by Isaiah's End Times prophesy, Yefman proposes to mobilize what he calls "a brigade of conscientious knitters" for a communal artistic action — "and they shall beat their swords into yarn, and their spears into knitting needles."

The repeated gestures of connecting and unraveling create a poetic-political space, where the personal and the public are intertwined, the private action is assimilated into an expansive tapestry, and the human connections created in the knitting sessions become a part of the final outcome, even if they are not visible to the viewer. With that, Yefman undermines the official national gesture and proposes an alternative communal ritual in its place: a space of shared creation, a "compassion war room," as he dubbed it. There, as the final artistic object takes shape, a living tapestry of human connection is woven alongside it — reimagining possible memory, repair, and shared life in the city.

1 Dana Gillerman, "How to Diffuse Explosives with Bombs", Calcalist, 2017 (in Hebrew).

جيل يفمان

باقة الغريب, 2025
منشأة تشاركية

في أعماله, يتناول جيل يفمان قضايا الجندر والذاكرة والجسد باستخدام مواد لينة وتقنيات مرتبطة بالأشغال اليدوية التقليدية. إحداها هي حرفة الحياكة. في نظره, هذه ليست مجرد عملية مادية, بل هي لفتة جسدية-اجتماعية.

العمل الفني "باقة زهر بداخلنا" تم إنشاؤه بمشاركة حائكات وحائكين خلال سلسلة من لقاءات الحياكة التي بادر إليها الفنان بالتعاون مع المراكز الجماهيرية في جنوب وشرق المدينة: كريات شالوم, نحلات يتسحاق, فلورنتين, حي هتيكفا ومتحف المدينة نفسه. تم ربط العناصر الزهرية التي تم حياكتها معًا لإنشاء إكليل معلق من السقف يمتد فوق زوار المعرض. يشير الإكليل إلى أكاليل الزهور الموضوعة في مراسم الجنازة وأيام الذكرى الرسمية, ولكن هنا يتجسد من خلال العمل اليدوي لشراكة وشركاء عشوائيين, قاموا بإنشائه معًا بمادة ناعمة ولساعات طويلة من العمل المشترك. مستوحى من رؤية تالي الأيام لإشعيا, يقترح يفمان تجنيد ما يسميه "جيش من حائكي الضمير" لعمل فني مجتمعي - "ويحولون سيوفهم إلى خيوط ورماحهم إلى إبر حياكة".

إن الحركات المتكررة للوصل والفك تخلق فضاءً شعريًا وسياسيًا تتشابك فيه الذاتية والعامة, وتندمج فيه العملية الخاصة في نسيج واسع, وتصبح العلاقات الإنسانية التي تنشأ في لقاءات الحياكة جزءًا من الناتج النهائي حتى لو لم تكن ظاهرة لعين المشاهد. وهكذا يفكك يفمان البادرة الوطنية-الرسمية ويقترح بدلاً منها طقسًا مجتمعيًا بديلاً: فضاء من الخلق المشترك, "غرفة عمليات من التعاطف", على حد تعبيره, لا يتشكل فيه نتاج فني نهائي فحسب, بل أيضًا نسيج حي من العلاقات الإنسانية - واقتراح لإعادة تصور إمكانيات الذاكرة والإصلاح والحياة المشتركة في المدينة.

1 دانا غيلرمان, "كيفية تحييد مادة متفجرة بواسطة قنابل", "كلكليست", 2017.

המפה החברתית
الخريطة الاجتماعية
THE SOCIAL MAP
Sailing the yarkon river | שייט על נהר הירקון

עפרי כנעני

רשימות מינוריות, 2025
וידיאו, 11 דק׳

עפרי כנעני פועלת בשדה שבין מדיה, פרפורמנס ותיאוריה ביקורתית. בעבודותיה היא בוחנת את היחסים שבין ידע, גוף, טכנולוגיה ומרחב.

בעבודה ״רשימות מינוריות״ כנעני משתמשת במסמכים ארכיוניים, במפות, בעדויות ובקטעי וידיאו כדי להתחקות אחר גבול שחדל להתקיים פיזית אך ממשיך להדהד בזיכרון העירוני ובתשתיות החברתיות עד היום: קו הגבול הבלתי־נראה של הממשל הצבאי שפעל ביפו בשנים 1948–1950.

העבודה מתמקדת ב"אלימות ביורוקרטית": מערכת של שליטה המבוססת על ניהול אדמיניסטרטיבי של תנועה וגישה, ומתנה כל מעבר בעיר בקבלת אישורים. כיצד יכולה אלימות לפעול דווקא דרך פרקטיקות מנהליות כמו רשימות ממוספרות ונתונים סטטיסטיים?

העבודה מתקיימת על שולחן ומצולמת במבט־על – נקודת מבט המזוהה לרוב עם עמדת הריבון. על השולחן מסודרים מסמכים, מפות, אובייקטים פיזיים ומסכים ניידים. עריכה רב־שכבתית של תצלומים, סרטונים ודימויים יוצרת מפה דינמית ועל־זמנית של יפו/יאפא, אשר חופש התנועה מנוהל בה באופן לא צפוי והגבולות הגשמיים והסמליים נותרים קיימים ומוחשיים גם כשאינם נראים. ההיתרים, המחסומים והעיכובים לא נעלמו, רק שינו צורה.

Ofri Cnaani

Minor Inscriptions, 2025
Video, 11 min.

Ofri Cnaani's practice spans media, performance art, and critical theory, exploring the correlations and associations between knowledge, body, technology, and space.

In the work, Minor Inscriptions, 2025, Cnaani uses archival documents, maps, testimonies, and video footage to trace a border that has ceased to exist physically but still resonates in the urban memory and social infrastructure: the invisible border of the military administration that governed Jaffa in 1948–1950.

The work focuses on "bureaucratic violence": a system of control based on the administrative regulation of movement and access, where every passage through the city requires permits. How can violence operate through administrative practices like numbered lists and statistical databases?

The work takes place on a desk and filmed from above – the overhead view often associated with a position of authority. Documents, maps, physical objects and mobile screens are arranged across the desk. A multilayered editing of photos, videos, and images creates a dynamic and timeless map of Jaffa/Yafa, where freedom of movement is managed capriciously and the physical and symbolical borders remain palpable, even if they are invisible. The permits, checkpoints, and detainments did not go anywhere, they only took on a different shape.

عُوفري كنعاني

قوائم هامشية, 2025
فيديو, 11 دقيقة

تعمل عُوفري كنعاني في الحقل الواقع بين الإعلام, والأداء, والنظرية النقدية. وفي أعمالها, تستكشف العلاقات بين المعرفة, والجسد, والتكنولوجيا, والفضاء.

في عمل "قوائم هامشية" , تستخدم كنعاني وثائق أرشيفية, وخرائط, وشهادات, ومقاطع فيديو لتتبع أثر حدود توقفت عن الوجود المادي لكنها لا تزال تتردد في الذاكرة الحضرية والبنى التحتية الاجتماعية حتى اليوم: خط الحدود غير المرئي للحكم العسكري الذي عمل في يافا في السنوات 1950–1948.

يركز العمل على "العنف البيروقراطي": نظام من السيطرة يعتمد على الإدارة الإدارية للحركة والوصول, ويشترط كل تنقل في المدينة بالحصول على تصاريح. كيف يمكن للعنف أن يعمل تحديدًا من خلال الممارسات الإدارية مثل القوائم المرقمة والبيانات الإحصائية؟

يجري العمل على طاولة ويُصوَّر من منظور علوي – وهو منظور يُعرَف غالبًا بمنظور السلطة الحاكمة. على الطاولة, تُرتَّب وثائق وخرائط وأشياء مادية وشاشات محمولة. يخلق مونتاج متعدد الطبقات من الصور الفوتوغرافية ومقاطع الفيديو والصور خريطة ديناميكية وعابرة للزمن ليافا, حيث تُدار حرية الحركة فيها بشكل غير متوقع وتبقى الحدود المادية والرمزية قائمة وملموسة حتى عندما تكون غير مرئية. التصاريح والحواجز والتأخيرات لم تختفِ, بل غيّرت شكلها فقط.

The line between word -- and silence
הקו בין מילה — לשתיקה

הילה לולו לין פרח כפר בירעם

המדרון, 2025
וידיאו, 17:51 דק'

הר עפר, 2018
טקסט על קיר [מתוך אוספ_עצמ[א]י 018]

שתי עבודותיה של האמנית הילה לולו לין פרח כפר בירעים מייצגות חלק קטן מהשפה העשירה של האמנית, שיצירתה המתפרשת על פני למעלה מארבעה עשורים כוללת פרפורמנס, רישום, הדפס, תחריט, וידיאו וכתיבה. יצירותיה נעות בין האינטימי לפוליטי, בין יומיום למצבים מיתיים, תוך עיסוק מתמשך בגוף, במגדר, בזהות ובשפה.

עבודת הווידיאו "המדרון" צולמה בפארק המדרון שביפו/יאפא. האמנית נעה לרוחבו ולאורכו של חוף יאפא, מדרום לצפון וממזרח למערב, בכיוונים מקבילים ומנוגדים. היא מגלגלת אבן ראשה מבית המשפחה בכופר בירעים, אוחזת דגל לבן שבמרכזו מחורר עיגול, מגלגלת פקעת של חוטים זהובים ומבצעת עוד פעולות המתרחשות בו בזמן בתוך הגוף ובינו לבין העיר והים. מדרון הוא גם שם הפארק שבו מצולמת עבודת הווידיאו "הדשא הירוק מהווא הסוד שלך"; גם תוואי של תנועה גאוגרפית, מטאפיזית, פנימית; וגם דימוי של הליכה על הסף. "לעבודה יש נראטיב פנימי מופשט", כותבת האמנית. "ניתן לחשוב לחוות אותה, פול תקוע עד. סוף המקום. קצ הזמנ. אי הנחת, מבורכת. הכרחית היא בעת המרה הזו."

העבודה השנייה, השיר "הר עפר" הוצג (במאוזן) על קיר גרם המדרגות. השיר כתוב ב"פונט לולו" — הגופן שפיתחה האמנית מתוך כתב ידה. כמו בשאר שיריה הרבים, השפה הופכת למרחב חי, ומילים שלמות ומשובשות לוקחות אותנו למסע מילולי, גופני ורגשי בו. שתי העבודות נעות על הציר שבין ההווה העכשווי המדמם לבין העתיד הלא־ידוע.

המדרון
צילום ועריכה: יאיר מיוחס
הפקה ופרופס: צוות שרנקה [شرنقـة]
שמלה שחורה: אתי בן אושר
איש [נוכח_נפקד]: חנא פרח כפר בירעים
אישה [מלח_הארצ] : הילה לולו לינ פרח כפר בירעים
תודות: פואד, ניג'מה, סאוסאן

Hila Lulu Lin Farah Kufer Birim

The slope, 2025
Video, 17:51 min.

Har afar/mountain of dirt, 2018
Wall text work [from private collection 018]

The two works by artist Hila Lulu Lin Farah Kufer Bir'im featured in the exhibition offer a glimpse into the artist's rich language, formulated over four decades in performance, drawing, printmaking, etching, video, and text works. Her practice ranges from the intimate to the political, from quotidian to mythical situations, while continuously exploring the body, gender, identity, and language.

The video work "the slope" was filmed in Jaffa Midron Garden ("Slope Garden"). The artist moves across and along Yafa's coast, from south to north, east to west, in parallel and opposite directions. In the video, she is seen rolling a headstone from her family home in Kufer Bir'im, holding a white flag with a circular hole in its center, making a ball of golden threads, and so on – actions that take place simultaneously within the body and between the body, the city, and the sea. Midron is also the name of the park where the video work "the green grass what is your secret" – both an outline of geographic, metaphysical, and internal movement, and an image of walking on the edge.

"The work has an abstract inner narrative," writes the artist. "It can be contemplated experienced, an infinite. loop till the. end of place. end of time. blessed, unease. Is essential in these acrimonious times."

The poem "har afar/mountain of dirt" displayed horizontally) on the stairwell wall is written in "lulu font" – the front that the artist invented based on her own handwriting. Like in her other poems, language becomes a living space, and entire and disjointed words take us on a verbal, physical, and emotional journey.

Both works travel along the line between the bloody contemporary present and an unknown future.

The slope
Videography and editing: Yair Meyuhas
Production and props: Sharanka
Black dress: Eti Ben Osher
Man [absent-present]: Hanna Farah-Kufer Bir'im
Woman [...] : Hila Lulu Lin Farah Kufer Bir'im
Thank you to : Fuad, Nijma, Sawsan

هيلا لولو لين فرح كفر برعم

المنحدر, 2025
فيديو, 17:51 دقيقة

جبل ترابي, 2018
نص على جدار [من مجموعة ذاتية 018]

يمثل العملان للفنانة هيلا لولو لين فرح كفر برعم ,جزءًا صغيرًا من اللغة الغنية للفنانة, التي يشمل إنتاجها الممتد لأكثر من أربعة عقود الأداء والرسم والطباعة والنقش والفيديو والكتابة. تتراوح أعمالها بين الخاص والعام, وبين اليومي والمواقف الأسطورية, مع انشغال مستمر بالجسد, الجندر, الهوية واللغة.

صُوِّر عمل الفيديو "المنحدر" في حديقة المنحدر في يافا. تتحرك الفنانة على طول وعرض شاطئ يافا, من الجنوب إلى الشمال ومن الشرق إلى الغرب, في اتجاهات متوازية ومتعاكسة. تدحرج شاهد قبر من منزل العائلة في كفر برعم, وتمسك بعلم أبيض مثقوب بدائرة في وسطه, وتدحرج بكرة من الخيوط الذهبية, وتنفذ المزيد من الأفعال التي تحدث في الوقت نفسه داخل الجسد وبينه وبين المدينة والبحر. "ميدرون" هو أيضًا اسم الحديقة التي صُوِّر فيها عمل الفيديو, "يا عشب أخضر ما هو سرك"؛ وهو أيضًا مسار لحركة جغرافية وميتافيزيقية وداخلية؛ وصورة للمشي على الحافة.

"للعمل سرد داخلي مجرد", تكتب الفنانة. "يمكن التفكير فيه وتجربته, حلقة عالقة حتى نهاية المكان. قص الزمن. عدم الارتياح, مباركة. ضروري في هذا الوقت المر."

شعر "جبل ترابي" الذي عُرض (أفقيا)على جدار الدرج مكتوبا بـ "خط لولو" - الخط الذي طورته الفنانة من خط يدها. كما هو الحال في بقية قصائدها العديدة, تصبح اللغة مساحة حية, وكلمات كاملة ومشوهة تأخذنا في رحلة لفظية وجسدية وعاطفية. يتحرك العملان على محور يربط بين الحاضر الدامي غير البعيد والمستقبل المجهول.

المنحدر
تصوير ومونتاج: يائير ميوحاس
إنتاج ودعائم: فريق شرنقة
فستان أسود: إيتي بن أوشر
رجل [حاضر_غائب]: حنا فرح كفر برعم
امرأة: هيلا لولو لين فرح كفر برعم
شكرًا لـ: فؤاد, نجمة, سوسن

אוהד מטלון

תל־אביב, הד פעולות, 2025
צילום ומיצב צילומי

אוהד מטלון עסוק במתח שבין קביעות לרגעיות, בין חומר מוצק לדימוי חולף. מושא המחקר בעבודותיו הוא מדיום הצילום עצמו, שבו אינו רואה כלי לתיעוד, אלא כלי לפירוק ובנייה מחדש של אובייקטים וסביבות, רובן אורבניות. מתוך עמדת משוטט עירוני ספקן, מטלון מבקש לפתוח מרחב פרשנות שבו הצופה מוזמן לתהות: מה הוא רואה? מה היה במציאות? ומה יכול עוד לקרות?

ארבעת עבודותיו מייצרות שפה של פרגמנטים: פעם אלו עננים שהשתקפות במראה מורידה אותם אל האדמה, פעם אלו מצלמות ומכונות מפורקות, פעם ספה שמישהו הוריד לרחוב ונראית מבעד לעדשת המצלמה כמו פסל מופשט. העבודות של מטלון בוחנות את הגבול בין פעולה פיסולית לבין פעולה תצלומית, כשהחפצים מהמרחב העירוני הופכים לפסלים מצולמים, ואילו התצלומים מודפסים ומוצבים כפסלים בחלל.

במרקם העירוני המתעתע של תל־אביב–יפו – עיר שנכתבת ונמחקת שוב ושוב – מטלון מאתר רגעים שמעידים על סדקים בסדר הקיים, ופותח דרכם מרחבים של אי־ודאות, השהיה והשתנות.

Ohad Matalon

Action's Echo, Tel-Aviv, 2025
Photography and photographic installation

Ohad Matalon explores the tension between permanence and ephemerality, between solid matter and fleeting image. His practice centers on the photographic medium itself, which he does not consider as a documentary tool, but rather as a means for disassembling and reassembling objects and environments,usually urban ones. Assuming the position of an incredulous flâneur, Matalon sets out to open an interpretive space where viewers are invited to question: What are we seeing? What was really there?And what else can happen?

Matalon's four works form together a language of fragmentations: Clouds that come down to earth through a mirrored reflection, dismantled cameras and apparatuses, a sofa that someone had left on the street, which looks like an abstract sculpture when viewed through the camera lens. The works walk the line between a sculptural action and a photographic action, as the objects in the urban space become photographed sculptures, and the photos are printed and placed around the space as sculptures. In the deceptive urban tapestry of Tel Aviv-Yafo, a city that is constantly rewritten and erased — Matalon finds moments that attest to cracks in the existing order, and through these, opens spaces of uncertainty, pause, and change.

أوهاد متالون

تل أبيب, أصداء أفعال, 2025
تصوير وإنشاء تصويري

يهتم أوهاد متالون بالتوتر القائم بين الثبات واللحظية, وبين المادة الصلبة والصورة العابرة. موضوع البحث في أعماله هو وسيط التصوير نفسه, الذي لا يراه أداة للتوثيق, بل أداة لتفكيك وإعادة بناء الأشياء والبيئات, ومعظمها حضرية. انطلاقًا من موقف متجول حضري متشكك, يسعى متالون إلى فتح مساحة تفسيرية يُدعى فيها المشاهد إلى التساؤل: ماذا يرى؟ ماذا كان في الواقع؟ وماذا يمكن أن يحدث أيضًا؟

تنتج أعماله الأربعة لغة من الشظايا : فتارة تكون غيومًا تعكسها مرآة لتنزلها إلى الأرض, وتارة تكون كاميرات وآلات مفككة, وتارة أريكة أنزلها شخص ما إلى الشارع وتبدو من خلال عدسة الكاميرا كتمثال تجريدي. تستكشف الأعمال الحدود بين الفعل النحتي والفعل التصويري, حيث تتحول الأشياء من الفضاء الحضري إلى منحوتات مصورة, بينما تُطبع الصور وتُعرض كمنحوتات في الفضاء.

في النسيج الحضري الخادع لتل أبيب - يافا - المدينة التي تُكتب وتُمحى مرارًا وتكرارًا - يحدد متالون لحظات تشير إلى تشققات في النظام القائم, ويفتح من خلالها مساحات من اللايقين والتعليق والتغيير.

תנועה ציבורית

עמדות (מוזיאון העיר תל־אביב-יפו, 6–2025)
פרפורמנס

מאז הקמתה ב־2006, קבוצת תנועה ציבורית הציגה במוזיאונים ובמוסדות אמנות בארץ ובעולם עבודות פרפורמטיביות העוסקות בכוריאוגרפיות חברתיות, במופעים פוליטיים ובצורות של זיכרון אזרחי. המרחב הציבורי, המוזיאון ומוסדות המדינה הם הבסיס של הקבוצה למחקר ולפעולה, ומאפשרים לה להפנות מבט מעמיק אל הכוחות, המנגנונים והזהויות המופיעים בהם — ואל הקונפליקט הטמון בהם.

הפעולה "עמדות (מוזיאון העיר תל־אביב-יפו, 6–2025)" הוצגה בעבר בגרסאות שונות, שהותאמו כל אחת למקום. הגרסה הנוכחית תקיימה כמה פעמים במהלך התערוכה. בפעולה זו, שני גושים זמניים של אנשים מתהווים שוב ושוב בהתאם לקריאות המבטאות עמדה אזרחית, השקפת עולם, העדפה, טעם, עובדה או טענה מוסרית.

ראש תנועה ציבורית: דנה יהלומי
חברי תנועה ציבורית: אור אשכנזי, מעיין חורש, אבשלום לטוכה, גלי ליברײדר, משי אולינקי, טל אדלה, אופיר קונביץ', ניצן בן שם
ייעוץ אמנותי: טל יחס
עיצוב מדים: גלי ליברײדר
הפקה: שירה סנדיק

הפעולה "עמדות" נוצרה בידי דנה יהלומי ועומר קריגר במסגרת עבודתם המשותפת בתנועה ציבורית (2006—2011)

צילום: אייל תגר

Public Movement

Positions (Tel Aviv-Yafo City Museum, 2025-6)
Performance

Since its establishment in 2006, Public Movement has staged performative works that explore social choreographies, political displays, and forms of civic memory at museums and art venues in Israel and worldwide. The public space, the museum, and state institutions serve as the group's basis for research and action, allowing it to take a deep look at their underlying forces, mechanisms, and identities —and at the conflict they hold. The members of Public Movement are inspired by the collective potential: "The political and aesthetic possibilities inherent in a group of people working together."

The action "Positions (Tel Aviv-Yafo City Museum, 2025-6)" has already been performed in two different iterations, each tailored to the specific location. The current version will take place in Bialik Square several times throughout the exhibition. In this action, two temporary blocks of people repeatedly form around declarations that express a civic position, worldview, preference, inclination, fact, or moral claim.

Public Movement Director: Dana Yahalomi
Public Movement Members: Or Ashkenazi, Maayan Horesh, Avshalom Latucha, Gali Libreider, Mashi Olinky, Tal Adler, Ofir Konwitz, Nitzan Ben Shem
Artistic consultant: Tal Yahas
Uniform design: Gali Libreider
Production: Shira Sandik

The action "Positions" was created by Dana Yahalomi and Omer Krieger as part of their collaborative work in Public Movement (2006–2011).

Documentation: Eyal Taggar

الحركة الجماهيرية

مواقف (متحف مدينة تل أبيب - يافا، 6-2025)
عرض أدائي

منذ تأسست عام 2006، قدمت مجموعة "حركة عامة" عروضاً في متاحف ومؤسسات فنية في البلاد والعالم تتناول الكوريغرافيا الاجتماعية والعروض السياسية وأشكال الذاكرة المدنية. الفضاء العام والمتاحف ومؤسسات الدولة هي أساس المجموعة للبحث والعمل، وتمكنها من توجيه نظرة متعمقة إلى القوى والآليات والهويات التي تظهر فيها - وإلى الصراع الكامن فيها. الإمكانات الجماعية هي التي تحرك أعضاء "حركة عامة": "الإمكانيات السياسية والجمالية الكامنة في مجموعة من الأشخاص الذين يعملون معًا".

تم تقديم العرض "مواقف (متحف مدينة تل أبيب - يافا، 6-2025)" في إصدارات مختلفة في الماضي، تم تكييف كل منها لتناسب المكان. سيقدم الإصدار الحالي عدة مرات خلال المعرض، في ساحة بياليك. في هذا العمل، تتشكل كتلتان مؤقتتان من الناس مرارًا وتكرارًا وفقًا للنداءات التي تعبر عن موقف مدني، ورؤية عالمية، وتفضيل، وذوق، وحقيقة، أو ادعاء أخلاقي.

رئيسة المجموعة: دانا يهلومي
أعضاء المجموعة: أور أشكينازي، معيان حورش، أفشالوم لتوخا، جالي ليبريدر، ماشي أولينكي، طال أدلر، أوفير كونبيتس، نيتسان بن شام
الاستشارة الفنية: طال ياحس
تصميم الأزياء الرسمية: جالي لابرايدر
الإنتاج: شيرا سانديك

تم إنشاء العمل "مواقف" بواسطة دانا يهلومي وعومر كريجر في إطار عملهم المشترك في حركة عامة (2006-2011)

تصوير: إيال تجر

נועה שוורץ

6', 2025

מדיה מעורבת בשיתוף דניאל שלמן

שש דקות — זה משך ההליכה ממוזיאון העיר תל־אביב–יפו אל חנות השעונים של **דניאל שלמן** ברח' אלנבי 60. החנות ובעליה הם לב העבודה החדשה של נועה שוורץ, העוסקת בפיסול, בהצבות תלויות־חלל, בצילום ובאופנים השונים שבהם האמנות משתלבת במציאות היומיומית ובחיים האישיים — כרעיון וכחומר.

שלמן, שען ותיק ואמן חובב, מפסל שעונים מחפצים וחומרים שונים, ובהם בין היתר מכלי פלסטיק של מוצרי טיפוח. העבודה "6'" היא פרי שיתוף פעולה והסכם החלפה זמני בינו לבין שוורץ, אשר שילבה בשולחנו המקורי של מאיר דיזנגוף, אשר ניצב במשרדו ההיסטורי, שעון שיצר שלמן מבקבוק מי־פה. באחת המגירות של אותו שולחן מוצג חוזה ההחלפה, המציין את מיקומו של חלקה השני של העבודה: הצבה פיסולית של שוורץ בגלריה העליונה של חנות השעונים, חלל ששימש בעבר להכנת שיעורים על ידי שלמן עצמו וכיום עומד ריק. היא עשויה מחלקי חלונות של ארונות התצוגה בחנות, ומדי שעה ושש דקות בוקע מתוכה צליל. המבקרים שייצאו מהמוזיאון בדיוק בשעה עגולה ויפנו בדרכם אל החנות אולי יספיקו לשמוע את הצליל המתעכב.

העבודה "6'" מציעה לפיכך חיבור בין פיסול רדי־מייד לפעולה שיתופית קונספטואלית, החורגת מיחסי שכנות שגרתיים (שוורץ עצמה מתגוררת בכיכר ביאליק). היא מהדהדת את הקשרים שבין מוסד תרבותי לעסק מקומי, בין חפץ יומיומי לאובייקט אמנותי, בין זמן אישי לזמן היסטורי ומובנה. היא מעלה שאלות על עצם מעשה האמנות, על שיתופי פעולה ועל האפשרות לייצר קשרים בלתי שגרתיים בעיר.

Noa Schwartz

6′,2025

Mixed media In collaboration with Daniel Shalman

Six minutes — that's how long it takes to walk from the Tel Aviv-Yafo City Museum to **Daniel Shalman**'s watch store on 60 Allenby Street. The store and its owner are the heart of Noa Schwartz's new work, which take on sculpture, site-specific installations, photography, and the various ways in which art is entwined with everyday reality and private life — both as an idea and as a material.

An experienced watchmaker and amateur artist, Shalman makes sculptural watches out of various objects and materials, such as empty plastic containers of personal care products. The work "6′" was created as a collaborative action and temporary exchange agreement between him and Schwartz, who incorporated a clock Shalman made out of a mouthwash bottle into Meir Dizengoff's original desk, on display in his historical office. The exchange agreement is displayed in one of the desk's drawers, indicating the location of the second part of the work: a sculptural installation Schwartz created in the upper gallery of the store, where Shalman used to do his homework as a kid and today stands empty. The installation is made out of window parts of the store's display cases. Every hour and six minutes a sound emanates from the installation. Visitors who would leave the museum exactly on the hour and head towards the store may be able to hear the tardy sound.

"6′" demonstrates a connection between a ready-made sculpture and a conceptual collaborative action, one that exceeds a normal neighborly relationship (Schwartz herself lives in Bialik Square). It echoes the connections between a cultural institution and a local business, between quotidian objects and artistic objects, and between personal time and historical and structured time. It introduces questions about the artistic act itself, about collaborations and the possibility of creating unconventional connections in the city.

نوعا شفارتس

‎6′, 2025

وسائط مختلطة بالتعاون مع دانيال شلمان

ست دقائق - هو طول المسافة سيرًا على الأقدام من متحف مدينة تل أبيب-يافا إلى متجر الساعات الخاص **بدانيال شلمان** في شارع اللنبي 60. المتجر ومالكه هما جوهر العمل الجديد لنوعا شفارتس, الذي يتناول النحت, والمنشآت المرتبطة بالفضاء, التصوير, والطرق المختلفة التي يندمج بها الفن في الواقع اليومي وفي الحياة الشخصية - كفكرة وكمادة.

شلمان, صانع ساعات قديم وفنان هاوٍ, ينحت ساعات من أشياء ومواد مختلفة, بما في ذلك علب بلاستيكية لمنتجات العناية الشخصية.

العمل الفني "6'" هو ثمرة تعاون واتفاقية تبادل مؤقتة بينه وبين شفارتس, التي أدمجت في مكتب مئير ديزنغوف الأصلي, الموجود في مكتبه التاريخي, ساعة صنعها شالمان من زجاجة غسول فم. في أحد أدراج ذلك المكتب يوجد عقد التبادل, الذي يشير إلى موقع الجزء الثاني من العمل: تركيب فني لشفارتس في المعرض العلوي لمتجر الساعات, وهو فضاء استخدمه شلمان نفسه في الماضي لإعداد الدروس وهو الآن فارغ. وهي مصنوعة من أجزاء نوافذ خزائن العرض في المتجر, وكل ساعة وست دقائق ينبعث منها صوت. الزوار الذين سيغادرون المتحف في تمام الساعة ويتوجهون إلى المتجر قد يتمكنون من سماع الصوت المتأخر.

يقدم العمل الفني "6'" بالتالي ربطًا بين فن النحت الجاهز (الريدي ميد) وعمل تعاوني مفاهيمي, يتجاوز علاقات الجيرة الروتينية (تعيش شفارتس نفسها في ساحة بياليك). هي تشير للروابط بين مؤسسة ثقافية وعمل تجاري محلي, بين شيء يومي وعنصر فني, بين وقت شخصي ووقت تاريخي ومنظم. يثير العمل أسئلة حول فعل الفن ذاته, وحول التعاونات, وحول إمكانية إقامة علاقات غير تقليدية في المدينة.

16.-
מי פה
תיארנט

ליאוני שיין

לשכה 11, 2025

מיצב

ליאוני שיין מגדירה עצמה "אמנית ארכיון". בעבודותיה היא חוקרת את המפגש שבין אמנות, ארכיונאות ואיסוף מידע. היא יוצרת מיצבים המציעים ארכיונים מדומיינים: אוספים שמציגים נראטיבים אלטרנטיביים ומעלים שאלות על מנגנוני מיון, סיווג ותצוגה.

עבודתה החדשה, "לשכה 11", מבוססת על מחקר שעשתה בארכיון עיריית תל־אביב ובארכיון של מוזיאון העיר, שהחל להצטבר בשנת 1959, בימי גלגולו הראשון של מוזיאון העיר כ"מוזיאון לתולדות תל־אביב-יפו".

במהלך מחקרה נתקלה שיין ב"תצלומי לשכות המודיעין העירוניות" שצילם יוסף ליאור, צלם העירייה דאז. כעשר לשכות אלה פעלו ברחבי העיר מ־1961. במשך כשני עשורים הן סיפקו לתושבים ולמבקרים מידע בשלל נושאים ולצד זאת איפשרו להם להגיש לעירייה תלונות בעניין מפגעים, דרישות והצעות שונות. בלשכות פעל גם "מדור לחיפוש קרובים" מקומי, שאליו פנו בכתב מאות בני אדם שניסו לאתר בני משפחה שהקשר עמם נותק בימי מלחמת העולם השנייה והשואה או בנסיבות אחרות.

שיין משחזרת את סיפורן של הלשכות באמצעות מסמכים, תצלומים ופריטים אחרים. היא משתמשת בשולחן, קירות מסומנים, רצפת לינוליאום ותאורה משרדית כדי לייצר את הלשכה ה־11: מרחב ביורוקרטי המזמין את המבקרים להיכנס אל "לשכת המודיעין של לשכות המודיעין" ולאסוף ידע "מודיעיני" על מנגנון לשכות המודיעין בסביבתו הטבעית, המשרד העירוני. דרך העיסוק במנגנוני הידע המוניציפליים, שיין בוחנת כיצד מידע נאסף, מוצג ומתווך, ומציפה את הקשר שבין איסוף מידע עירוני לבין שליטה ופיקוח במרחב העירוני.

תצלומי לשכות המודיעין העירוניות: יוסף ליאור, באדיבות מלי ליאור
מתוך אוסף המוזיאון לתולדות תל אביב (מוזיאון העיר), נמצא במשמרת במוז"א
מסמכי ארכיון באדיבות הארכיון העירוני, עיריית תל־אביב-יפו
תכנון והקמה: שרי קניג־ברזלי | נגרות: נסים והבה | צילום עכשווי: אדם שיין
תודה לניצה בשקין (מוזיאון ארץ־ישראל), למאיה סתיו (ארכיון עיריית תל־אביב-יפו), לאדר' דנה גורדון ולנואל ערפאת

ليؤوني شاين

مكتب 11، 2025
منشأة

تعرّف ليؤوني شاين نفسها بأنها "فنانة أرشيف". تستكشف في أعمالها التلاقي بين الفن والأرشفة وجمع المعلومات. وهي تخلق منشآت فنية تقدم أرشيفات متخيلة: مجموعات تعرض سرديات بديلة وتثير أسئلة حول آليات الفرز والتصنيف والعرض.

يستند عمل "مكتب 11"، إلى بحث أجرته في أرشيف بلدية تل أبيب وأرشيف متحف المدينة، الذي بدأ يتراكم في عام 1959، في أيام شكله الأول كمتحف لتاريخ تل أبيب - يافا.

خلال بحثها، عثرت شاين على "صور مكاتب الاستعلامات البلدية" التي التقطها يوسف ليئور، مصور البلدية آنذاك. عملت هذه المكاتب العشرة تقريبًا في جميع أنحاء المدينة منذ عام 1961. وعلى مدى عقدين من الزمن تقريبًا، زودت السكان والزوار بمعلومات حول مجموعة متنوعة من الموضوعات وإلى جانب ذلك، سمحت لهم بتقديم شكاوى إلى البلدية بشأن المخاطر والمطالب والاقتراحات المختلفة. كما عمل في المكاتب "قسم البحث عن الأقارب" المحلي، الذي توجه إليه خطيًا مئات الأشخاص الذين حاولوا العثور على أفراد عائلاتهم الذين انقطعت الاتصالات بهم خلال الحرب العالمية الثانية والمحرقة أو في ظروف أخرى.تعيد شاين بناء قصة المكاتب من خلال الوثائق والصور الفوتوغرافية وغيرها من الأشياء. وهي تستخدم طاولة وجدرانًا مُعلّمة وأرضية من مشمع وإضاءة مكتبية لإنتاج المكتب رقم 11: مساحة بيروقراطية تدعو الزوار للدخول إلى "مكتب استعلامات مكاتب الاستعلامات" وجمع معرفة "استخباراتية" حول آلية عمل مكاتب الاستعلامات في بيئتها الطبيعية، المكتب البلدي. من خلال الانشغال بآليات المعرفة البلدية، تفحص شاين كيف يتم جمع المعلومات وعرضها والتوسط فيها، وتُبرز العلاقة بين جمع المعلومات الحضرية والسيطرة والإشراف في الفضاء الحضري.

صور مكاتب الاستعلامات البلدية: يوسف ليئور، بإذن من ميلي ليئور من مجموعة متحف تاريخ تل أبيب (متحف المدينة)، مودعة في متحف أرض إسرائيل
وثائق أرشيف بإذن من الأرشيف البلدي، بلدية تل أبيب - يافا
تخطيط وإنشاء: شيري كونيغ – بارزيلاي | نجارة: نسيم وهبة | تصوير معاصر: آدم شاين
شكرًا لنيتسا باشكين (متحف أرض إسرائيل)، ومايا ستاف (أرشيف بلدية تل أبيب - يافا)، والمهندسة المعمارية دانا جوردون، ونوال عرفات.

Leoni Schein

Bureau 11, 2025
Installation

Leoni Schein defines herself as an "archival artist." In her works, she explores the intersection of art, archivism, and information gathering. Schein creates installations that suggest imagined archives: collections that present alternative narratives and raise questions about sorting, classification, and display mechanisms.

Her work, "Bureau 11," is based on research she conducted in the Tel Aviv-Yafo Municipal Archive and the City Museum archives, established in 1959, back when it was still the "Museum of the History of Tel Aviv-Yafo." While delving into the archives, Schein found photos of "Municipal Information Offices" taken by Joseph Lior, the city's photographer at the time. 10 such bureaus gradually opened and operated in the city from 1961. For about two decades, these bureaus provided residents and visitors with information on various topics as well as for complaints to the municipality concerning various hazards, requests, and suggestions. The bureaus also operated a local "Search Bureau for Missing Relatives," to which hundreds of people wrote in search for family members with whom they had lost contact during WWII and the Holocaust, or under other circumstances.

Schein recreates the story of the bureaus through documents, photographs, and other items. She uses a desk, marked walls, linoleum floor, and office lighting to set up the 11th Bureau: A bureaucratic space that invites visitors to step into the "information bureau of the information bureau," and gather information about the information bureaus' mechanism in its natural habitat, the municipal office. Looking into the municipal knowledge mechanisms, Schein examines how information is collected, presented, and mediated, turning the spotlight on the link between municipal information gathering to control and supervision in the urban space.

Municipal Information Offices photographs: Joseph Lior, courtesy of Meli Lior
From the collection of the Museum of the History of Tel Aviv-Yafo, entrusted to MUZA, Eretz Israel Museum | Archival documents courtesy of the Tel Aviv-Yafo Municipal Archive
Planning and construction: Sari Konig Barzilay | Woodwork: Nissim Whba | Contemporary photography: Adam Schein
Thank you to Meli Lior, to Nitza Beshkin (MUZA), to Maya Stav (Tel Aviv-Yafo Municipal Archive), Arch. Dana Gordon, and Nawal Arafat.

עירית תמרי

חלון לעבר, 2025
קולאז' תלת־ממדי

ויטרינה לבית, 2025
קולאז' תלת־ממדי

תצלומים מודפסים הם חומר הגלם המרכזי בעבודותיה של עירית תמרי. היא חותכת אותם, מפרקת, בונה ומרכיבה מחדש לכדי פסלים, מיצבים וקולאז'ים תלת־ממדיים.

שתי העבודות של האמנית מבוססות על תצלומיו של פרנק סחולטן (Scholten), צלם הולנדי שתיעד את ארץ־ישראל בשנות ה־20 של המאה הקודמת, והותיר ארכיון עשיר ובו כ־20 אלף תצלומים ממחוזותינו.

מתוך אלפי התצלומים הללו בחרה האמנית דימויים של מרחבי חוץ מיפו ומתל־אביב (שהיו אז שתי ערים נפרדות). את אלה היא הדפיסה על שקפים, גזרה חתכה ושילבה עם תצלומים אחרים. התוצאה היא קולאז' נוף תלת־ממדי המוצב על חלון בניין המוזיאון. "כל צילום מקום מפעפע מבעד צילום של מקום אחר ובונה שכבות של מרחב שהיה יכול להוות נוף הנשקף מהחלון ופורץ פנימה כמאה שנים לאחר שצולם," מסבירה תמרי.

עבודה שנייה, המוצגת בתוך רהיט ויטרינה, מתמקדת בתצלומים של תפנימי דירות, של בניית בתים ושל האנשים שאיכלסו את המרחב האורבני החדש. עבודה זו מדמה מבנה שבו יוכלו להתקיים חייה של האוכלוסייה המגוונת שתועדה בעדשתו של סחולטן.

בשתי העבודות מעלה תמרי שאלות לא רק על האופנים שבהם נבנים עיר, נוף ובתים, אלא גם על מה שנשכח, נהרס או נמחה מהמרחב.

Irit Tamari

Looking Glass to the Past, 2025
3D collage

Interior Display, 2025
3D collage

Printed photographs are Irit Tamari's primary material. She cuts them up,deconstructs, and reconstructs them into sculptures, installations, or three-dimensional collages.

Tamari's two works based on photographs taken by Frank Scholten, a Dutch photographer who documented the Land of Israel in the 1920s, leaving behind a substantial archive of some 20,000 images of the region. From these thousands Tamari selected outdoor views of Jaffa and Tel Aviv then still separate cities. She printed them on transparencies, cut and interwove them with other photographs. The result is a three-dimensional collage of a landscape, attached to the museum's window. "Each photograph of a place permeates into the photograph of a different place," Tamari explains," creating a stratified space that could have been viewed through the window, now surging inward, a century after it was first captured,"

The second work, showcased in a glass vitrine, focuses on interior views, houses under construction, and the people who populated the emerging urban space. It simulates a building that could have housed the diverse population documented through Scholten's lens.

In both works, Tamari raises questions not only about the ways in which cities, landscapes, and houses are constructed, but also about what has been forgotten, destroyed, or erased from a given place.

عيريت تماري

نافذة إلى الماضي, 2025
كولاج ثلاثي الأبعاد

فترينا لبيت, 2025
كولاج ثلاثي الأبعاد

تُعد الصور الفوتوغرافية المطبوعة المادة الخام الرئيسية في أعمال عيريت تماري. تقوم بتقطيعها وتفكيكها وبنائها وإعادة تجميعها لتكوين منحوتات ومنشآت وكولاجات ثلاثية الأبعاد.

يعتمد عملا الفنانة على صور فرانك سخولتن (Scholten)، مصور هولندي وثق فلسطين/ أرض إسرائيل في عشرينيات القرن الماضي، وترك أرشيفًا غنيًا يضم حوالي 20 ألف صورة من مناطقنا.

من بين آلاف هذه الصور، اختارت الفنانة صورًا لمساحات خارجية من يافا وتل أبيب (اللتين كانتا آنذاك مدينتين منفصلتين). قامت بطباعة هذه الصور على شرائح شفافة، وقصتها وقطعتها ودمجتها مع صور أخرى. والنتيجة هي كولاج منظر طبيعي ثلاثي الأبعاد موضوع على نافذة مبنى المتحف. تشرح تماري قائلة: "تتخلل كل صورة لمكان ما صورة لمكان آخر وتبني طبقات من الفضاء الذي كان يمكن أن يكون منظرًا يطل من النافذة ويقتحم الداخل بعد حوالي مائة عام من تصويره".

يركز عمل ثانٍ، معروض داخل قطعة أثاث على شكل خزانة عرض، على صور للديكورات الداخلية للشقق، وبناء المنازل، والأشخاص الذين سكنوا الفضاء الحضري الجديد. يحاكي هذا العمل هيكلًا يمكن أن توجد فيه حياة السكان المتنوعين الذين وثقتهم عدسة سخولتن.

في كلا العملين، تثير تماري أسئلة ليس فقط حول الطرق التي تُبنى بها مدينة ومنظر طبيعي ومنازل، بل أيضًا حول ما نُسي أو دُمر أو مُحي من الفضاء.

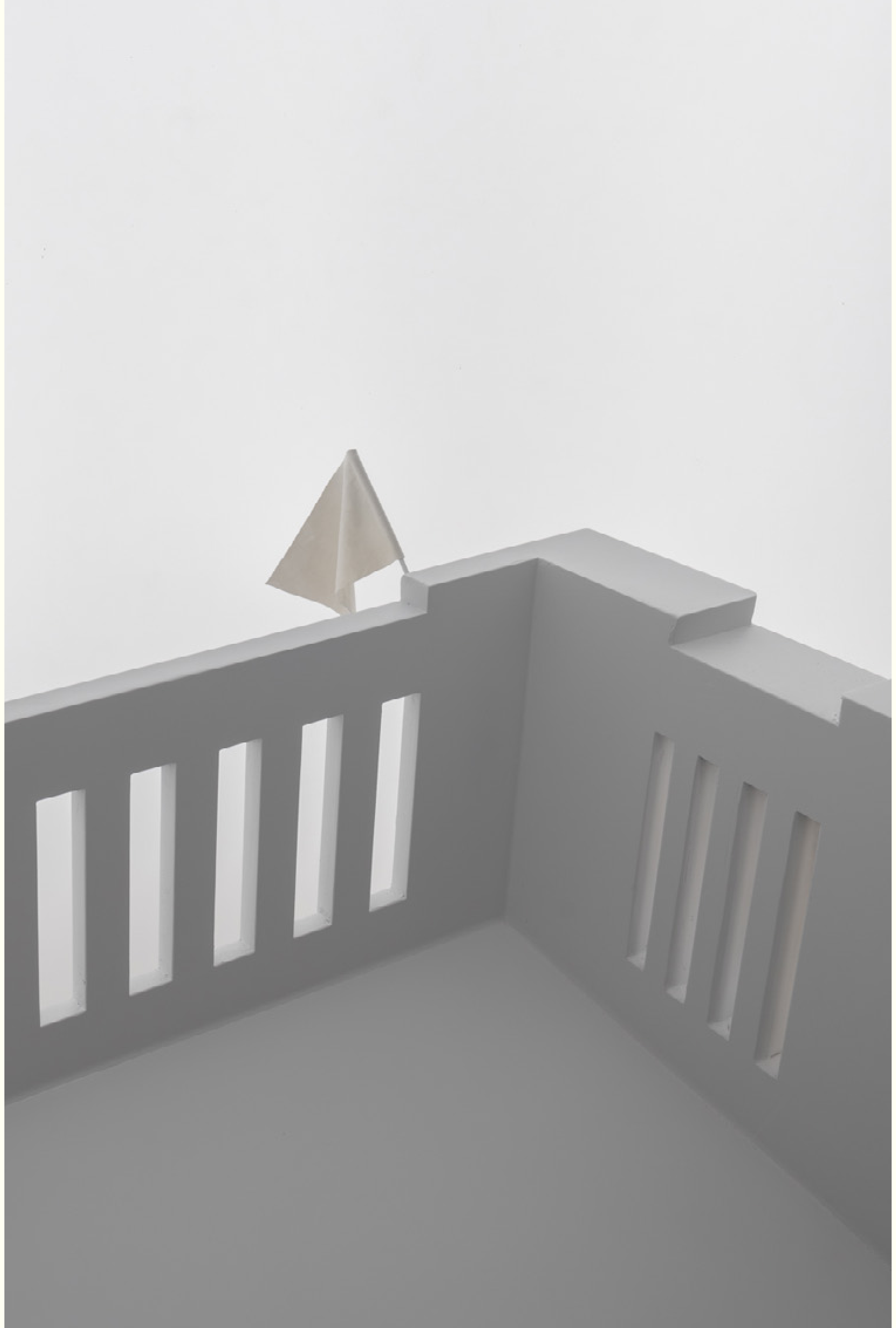

טליה הופמן, אלון שריד ועירית תמרי

אופק, 2025
דיורמה

בימי המלחמה המתמשכת שבמהלכם החלה העבודה על התערוכה, האמניות טליה הופמן ועירית תמרי הרגישו שבניין העירייה הישן עתיר זכרונות, חוויות, דימויים וקולות. הן ביקשו להתרחק מן העומס הפרשני שמחזיק המוזיאון, למצוא בו מקום שקט לבהייה ושהייה, ומצאו אותו בחלונות הבניין.

בסדרת תצלומים מן השנים 1921–1923, שבהם תיעד הצלם ההולנדי פרנק סחולטן מבנים שנהרסו כמעט כליל, תפס את תשומת לבן האור הבוהק שבקע מהחלונות: אור שמבעדו לא ניתן לראות את האופק. "שאריות החיים בתצלומיו של סחולטן הזכירו לנו את האסון המתמשך שנשזר באדמה הזאת", סיפרו. "חורבן אחר חורבן, שעליו מתרחש שוב ושוב ניסיון לקיים חיים".

הופמן ותמרי חברו אל האמן אלון שריד כדי להעמיד דיורמה. גם בה, כמו בצילומים, אין אופק נראה לעין — רק אור בוהק החורך את הנוף שמעבר למעקה המרפסת של בניין המוזיאון. "השרפה בחלונות שבצילום נתנה את התחושה שמלבד ההריסות לא נותר דבר. מתוך רצון לייצר רגע צילומי פיזי שמתכתב עם האור שבצילומי סחולטן, אנו מתחקים אחר קרני השמש שצרבו את הפילם לפני מאה שנה — ובאמצעות אור מלאכותי בונים מצב שבו אי־אפשר לראות מבעד לחלונות דבר שיספר מה מתרחש כאן".

Thalia Hoffman, Alon Sarid, Irit Tamari

Horizon, 2025
Diorama

As they started working on the exhibition, on the backdrop of the ongoing war, artists Thalia Hoffman and Irit Tamari felt that the old city hall building was swarming with memories, experiences, images, and voices. Wishing to steer away from the museum's interpretive overload, they searched for a quiet place where they can just be, and found it in the building's windows.

They came across a series of photographs from 1921–1923, in which the Dutch photographer Frank Scholten documented buildings that had been almost completely destroyed. They were struck by the blinding light that came through the windows: a light that made it impossible to see the horizon. "The traces of life in Scholten's photos reminded us of the ongoing disaster that has been interwoven into this land," they said. "Devastation after devastation, followed by repeated attempts to sustain a life."

Hoffman and Tamari teamed up with the artist Alon Sarid to create a diorama. Just like in the photos, in it too there is no visible horizon – only a bright light that scorches the views beyond the balcony railing of the museum.

"The blaze in the photographed windows created the feeling that there was nothing left, except for the ruins. In the desire to create a physical photographic moment that responds to the light in Scholten's photos, we followed the sun that scorched the film 100 years ago, using artificial light to create a situation where you cannot see through the windows anything that will let you know what is happening in this place."

تاليا هوفمان، ألون سريد وعيريت تماري

أفق، 2025
ديوراما

في أيام الحرب المستمرة التي بدأ خلالها العمل على المعرض، شعرت الفنانتان تاليا هوفمان وعيريت تماري بأن مبنى البلدية القديم مليء بالذكريات والخبرات والصور والأصوات. لقد سعين للابتعاد عن العبء التفسيري الذي يحمله المتحف، وإيجاد مكان هادئ للتأمل والوجود فيه، ووجدتاه في نوافذ المبنى.

في سلسلة من الصور الفوتوغرافية من السنوات 1921–1923، وثق فيها المصور الهولندي فرانك سخولتن مباني دمرت بالكامل تقريبًا، لفت انتباههما الضوء الساطع المنبعث من النوافذ: ضوء لا يمكن من خلاله رؤية الأفق. "بقايا الحياة في صور سخولتن ذكرتنا بالكارثة المستمرة المنسوجة في هذه الأرض"، قالتا. "خراب تلو خراب، تجري عليه مرارًا وتكرارًا محاولة لإقامة حياة".

تعاونت هوفمان وتماري مع الفنان ألون سريد لإنشاء ديوراما. وفيها أيضًا، كما في الصور، لا يوجد أفق مرئي – فقط ضوء ساطع يحرق المنظر الطبيعي وراء درابزين شرفة مبنى المتحف.

"لقد أعطى الحريق في النوافذ في الصورة شعورًا بأنه لم يتبق شيء سوى الأنقاض. انطلاقًا من الرغبة في إنتاج لحظة تصويرية فيزيائية تتناغم مع الضوء الموجود في صور سخولتن، نتتبع أشعة الشمس التي أحرقت الفيلم قبل مائة عام – وباستخدام ضوء اصطناعي نبني وضعًا لا يمكن فيه رؤية أي شيء من خلال النوافذ يخبرنا بما يحدث هنا".

סלון מחקר

בסלון המחקר של התערוכה הוצגו חמש יוזמות, התארגנויות ופעולות של תושבים אשר השפיעו על החיים בתל־אביב–יפו, ולעתים אף שינו את סדר היום הציבורי: ממאבקים על המרחב הציבורי ועל ריאות ירוקות, דרך הקמת מרחבים קהילתיים ותרבותיים ועד התארגנויות פוליטיות מקומיות. כך, לצד עבודות האמנות, סלון המחקר הציע נקודות מבט נוספות על דמיון אזרחי עירוני, וביקש לסמן את העשייה החברתית והתרבותית בעיר לא כמקבץ סגור, אלא כמרחב פתוח ומשתנה של שיח ופעולה.

ספריית גן לוינסקי

יעל מסר

ספריית גן לוינסקי הוקמה בשנת 2008 בלב נווה שאנן בידי עמותת ARTEAM, ושימשה את קהילות מהגרי העבודה ומבקשי המקלט בשכונה. במהלך השנים הפכה הספרייה למרכז קהילתי, חברתי, חינוכי ותרבותי. לצד היותה מוקד של פעילויות לילדים ולמבוגרים, היא מספקת גם תשתית להתארגנות ולמאבק על זכויות – ובכלל זה, בשנים האחרונות, המאבק נגד הפרדה במערכת החינוך העירונית. הספרייה אינה רק מבנה, אלא אתר שאזרחות לא־פורמלית מתהווה בו באמצעות עשייה יומיומית, התנגדות ושותפות במרחב העירוני.

תודה מיוחדת לדפנה ליכטמן, מנכ״לית ספריית לוינסקי, ולעמותת ARTEAM

ויגסטוק, 1998

ד״ר חן משגב

ב־22 במאי 1998 התאספו אלפי להט״בים בגן העצמאות לאירוע ויגסטוק – פסטיבל מוזיקה ודראג שנועד לגייס כספים למאבק באיידס. הגן, שהיה מזוהה במשך שנים עם מפגשים הומוסקסואליים חשאיים, הפך באותו יום למרחב של נראות ציבורית ותרבותית. כשהעירייה דרשה להפסיק את האירוע עם כניסת השבת, יצאו המשתתפים לרחוב הירקון וחסמו את הכביש.

האירוע והמחאה ההמונית שהתפתחה בעקבותיו הפכו לנקודת ציון במאבקם של להט״בים על זכותם לנראות ציבורית, לזכות לעיר ולמרחב הציבורי – ולסמל של דרישתם הנוקבת לאזרחות שוות זכויות בעיר, למרחב נטול אלימות הומופובית וכפייה דתית, ולהכרה בזהותם.

חוקת הבחירות של שכונות התקווה ועזרא

ד״ר אליה אתקין

שכונת התקווה ושכונת עזרא הוקמו מחוץ לתחום העירוני, ולא קיבלו שירותים מוניציפליים מוסדרים. תושביהן נדרשו למצוא בעצמם דרכים לנהל את חיי היומיום – ובכלל זאת, בראשית 1940, לנסח חוקה כדי להסדיר את תהליך הבחירה הדמוקרטית של נציגות מקומית. החוקה הגדירה את הליך הבחירות לוועד, את הרכבו ואת אופן חלוקת הקולות, והייתה חלק מנסיונם הכולל של התושבים לייצר מנגנוני ייצוג וליזום פעולה משותפת.

שלטונות המנדט אמנם סירבו להכיר בוועד שנבחר, אך תושבי השכונות המשיכו לטפל בסוגיות כמו אספקת מים, חינוך, פסולת, הצפות והריסות. החוקה שניסחו מעידה על האופן שבו אזרחות עירונית יכולה להיווצר גם מלמטה, באמצעות התארגנות מקומית, במקום שבו המוסדות אינם מספקים מענה.

פארק קריית ספר

דורית גורפינקל ואפרת איזנברג

פארק קריית ספר, סמוך לשדרות רוטשילד בלב תל־אביב–יפו, שימש במשך שנים את סדנאות הרכב של משטרת ישראל. בשנות התשעים, עם פרסום תוכנית להקמת מגדלי מגורים במקום, פתחו תושבי האזור במאבק להפיכת המתחם הסגור דאז, המשתרע על כעשרים דונם, לפארק ציבורי ולריאה ירוקה בלב העיר. במשך למעלה משני עשורים הם פעלו באמצעים משפטיים וציבוריים, וקיימו גם הפגנות, הופעות, תערוכות, נטיעות ואירועים קהילתיים. בשלוש השנים האחרונות למאבק קיימו הפעילים יותר מ־150 פיקניקים שבועיים במתחם, וכך למעשה החלו להשתמש בו כפארק עוד לפני שהוכר ככזה.

המאבק, שאליו הצטרפו פעילים וארגונים סביבתיים מרחבי העיר, הסתיים ב־2011 בהחלטה לגנוז את תוכנית הבנייה ולהקדיש את המתחם כולו לפארק. התושבים השתתפו גם בתהליך תכנונו, ובמרץ 2013 נפתח פארק קריית ספר לציבור.

תודה מיוחדת למיכל ברז״ל כהן, ממובילות המאבק על פארק קריית ספר, על השאלת החומרים לתערוכה

אל־עלמיין ואנה לולו

פאדי פאר

בית הקפה אל־עלמיין, שפעל בשנות הארבעים על גדת הירקון, בסמוך לכפר שיח׳ מוניס, והבר אנה לולו, שפעל ביפו בין 2010 ל־2019, התקיימו בתקופות ובמציאויות עירוניות שונות מאוד. ובכל זאת, שניהם יצרו מרחבים שבהם נפגשו קבוצות ואוכלוסיות שונות כעניין של יומיום – לא כהצהרה אידיאולוגית, אלא לשם בילוי ומתוך אהבת המוזיקה, התרבות והמפגש.

אל־עלמיין היה מוקד חברתי שחיבר בין תושבי שיח׳ מוניס, יפו ותל־אביב, עד שקיומו נקטע ב־1948 יחד עם חיי הכפר. אנה לולו ביקש ליצור ביפו מרחב תרבות מזרח־תיכוני משותף ליהודים וערבים, להט״בים וסטרייטים, יוצרים ותושבים ותיקים, אך נסגר ב־2019 על רקע תהליכי הג׳נטריפיקציה והשינוי שעברה יפו. הצבתם זה לצד זה מלמדת על האפשרויות שמרחבים עירוניים בלתי־פורמליים פותחים לחיים משותפים, ובה בעת על שבריריותם אל מול כוחות פוליטיים, לאומיים וכלכליים.

אל־עלמיין
ואנה לולו
العلمين
وآنا لولو
El Alamein
and Anna Lulu
Lewinsky
Garden Library

صالون بحث

عُرضت في صالون البحث التابع للمعرض خمس مبادرات، تجمعات، وأنشطة للسكان أثرت على الحياة في تل أبيب-يافا، وفي بعض الأحيان غيّرت الأجندة العامة: من النضالات من أجل الحيز العام والمساحات الخضراء، مرورًا بإنشاء مساحات مجتمعية وثقافية، وصولًا إلى التجمعات السياسية المحلية. وهكذا، إلى جانب الأعمال الفنية، قدم صالون البحث وجهات نظر إضافية حول الخيال المدني الحضري، وسعى إلى الإشارة إلى النشاط الاجتماعي والثقافي في المدينة ليس كمجموعة مغلقة، بل كمساحة مفتوحة ومتغيرة للحوار والعمل.

مكتبة حديقة ليفينسكي

ياعيل ميسر

تأسست مكتبة حديقة ليفينسكي في عام 2008 في قلب حي نافيه شانان من قبل جمعية ARTEAM، وخدمت مجتمعات العمال المهاجرين وطالبي اللجوء في الحي. على مر السنين، أصبحت المكتبة مركزًا مجتمعيًا، واجتماعيًا، وتعليميًا، وثقافيًا. إلى جانب كونها مركزًا للأنشطة للأطفال والكبار، فإنها توفر أيضًا بنية تحتية للتنظيم والنضال من أجل الحقوق - بما في ذلك، في السنوات الأخيرة، النضال ضد الفصل في نظام التعليم البلدي. المكتبة ليست مجرد مبنى، بل هي موقع تتشكل فيه المواطنة غير الرسمية من خلال العمل اليومي، والمقاومة، والشراكة في الحيز الحضري.

شكر خاص لدافنا ليختمان، مديرة مكتبة ليفينسكي، ولجمعية ARTEAM.

ويجستوك، 1998

د. جِن مسغاف

في 22 مايو 1998، تجمع الآلاف من مجتمع الميم (+LGBTQ) في حديقة الاستقلال (جان هعتسماؤوت) لحدث ويجستوك - وهو مهرجان للموسيقى والدراج (Drag) يهدف إلى جمع الأموال لمكافحة الإيدز. الحديقة، التي عُرفت لسنوات بلقاءات مثلية سرية، تحولت في ذلك اليوم إلى مساحة للظهور العام والثقافي. عندما طالبت البلدية بوقف الحدث مع دخول يوم السبت، نزل المشاركون إلى شارع هيركون وأغلقوا الطريق.

أصبح الحدث والاحتجاج الجماعي الذي تطور في أعقابه علامة فارقة في نضال مجتمع الميم من أجل حقهم في الظهور العام، والحق في المدينة والحيز العام - ورمزًا لمطلبهم الحازم بمواطنة متساوية الحقوق في المدينة، ومساحة خالية من العنف المعادي للمثليين والإكراه الديني، والاعتراف بهويتهم.

دستور الانتخابات لأحياء هتيكفا وعزرا

د. إيليا إتكين

أُقيم حي هتيكفا وحي عزرا خارج النطاق البلدي، ولم يتلقيا خدمات بلدية منتظمة. اضطر سكانهما إلى إيجاد طرق بأنفسهم لإدارة حياتهم اليومية - بما في ذلك، في أوائل عام 1940، صياغة دستور لتنظيم عملية الانتخاب الديمقراطي للتمثيل المحلي. حدد الدستور إجراءات انتخابات اللجنة، وتكوينها، وطريقة توزيع الأصوات، وكان جزءًا من المحاولة الشاملة للسكان لإنشاء آليات تمثيل ومبادرة للعمل المشترك.

على الرغم من أن سلطات الانتداب رفضت الاعتراف باللجنة المنتخبة، استمر سكان الأحياء في التعامل مع قضايا مثل إمدادات المياه، التعليم، النفايات، الفيضانات، والهدم. الدستور الذي صاغوه يشهد على الطريقة التي يمكن أن تنشأ بها المواطنة الحضرية أيضًا من الأسفل، من خلال التنظيم المحلي، في الأماكن التي لا توفر فيها المؤسسات استجابة.

حديقة كريات سيفر

دوريت جورفينكل وإفرات أيزنبرغ

دوريت جورفينكل وإفرات أيزنبرغ استُخدمت حديقة كريات سيفر، بالقرب من جادة روتشيلد في قلب تل أبيب-يافا، لسنوات كورش صيانة لمركبات شرطة إسرائيل. في التسعينيات، مع نشر خطة لبناء أبراج سكنية في الموقع، بدأ سكان المنطقة نضالًا لتحويل المجمع المغلق آنذاك، والذي يمتد على حوالي عشرين دونمًا، إلى حديقة عامة ومساحة خضراء في قلب المدينة. لأكثر من عقدين، عملوا بالوسائل القانونية والعامة، ونظموا أيضًا مظاهرات، معارض، عروضًا، عمليات غرس أشجار، وفعاليات مجتمعية. في السنوات الثلاث الأخيرة من النضال، نظم النشطاء أكثر من 150 نزهة أسبوعية في المجمع، وبالتالي بدأوا فعليًا في استخدامه كحديقة حتى قبل الاعتراف به ككذلك. انتهى النضال، الذي انضم إليه نشطاء ومنظمات بيئية من جميع أنحاء المدينة، في عام 2011 بقرار تجميد خطة البناء وتخصيص المجمع بأكمله كحديقة. شارك السكان أيضًا في عملية التخطيط، وفي مارس 2013 تم افتتاح حديقة كريات سيفر للجمهور.

شكر خاص لميخال برزيل كوهين، إحدى قائدات النضال من أجل حديقة كريات سيفر، على إعارة المواد للمعرض.

العلمين وآنا لولو

فادي فار

مقهى العلمين، الذي عمل في الأربعينيات على ضفة نهر العوجا (هيركون)، بالقرب من قرية الشيخ موِنّس، وبار آنا لولو، الذي عمل في يافا بين عامي 2010 و2019، تواجدا في فترات وواقع حضري مختلف تمامًا. ومع ذلك، فقد خلق كلاهما مساحات تلتقي فيها مجموعات وفئات سكانية مختلفة كمسألة يومية - ليس كبيان أيديولوجي، ولكن من أجل الترفيه ومن منطلق حب الموسيقى، الثقافة، واللقاء. كان العلمين مركزًا اجتماعيًا ربط بين سكان الشيخ موِنّس، ويافا، وتل أبيب، حتى انقطع وجوده في عام 1948 مع حياة القرية. سعى آنا لولو إلى خلق مساحة ثقافية شرق أوسطية في يافا مشتركة لليهود والعرب، لمجتمع الميم والمغايرين، للمبدعين والسكان القدامى، لكنه أُغلق في عام 2019 على خلفية عمليات الاستطباق (التحسين الحضري) والتغيير الذي مرت به يافا. وضعهم جنبًا إلى جنب يعلمنا عن الاحتمالات التي تفتحها المساحات الحضرية غير الرسمية للحياة المشتركة، وفي الوقت نفسه عن هشاشتها في مواجهة القوى السياسية، الوطنية، والاقتصادية.

פארק
קריית ספר
حديقة
كريات سيفر
Kiryat Sefer
Park
Wigstock
1998
The Election
Charter of the
Hatikva and Ezra
Neighborhoods

Research Lounge

The exhibition's Research Salon presented five resident-led initiatives, organizing efforts, and actions that shaped life in Tel Aviv-Yafo and, at times, reshaped the public agenda: from struggles over public and green spaces, through the founding of communal and cultural spaces, to local political organizing. Alongside the artworks, the Research Salon offered further perspectives on urban civic imagination, framing the city's social and cultural activity not as a closed set but as an open, shifting space of discourse and action.

The Levinsky Garden Library

Yael Messer

The Levinsky Garden Library was founded in 2008 in the heart of Neve Sha'anan by the ARTEAM association, and served the communities of migrant workers and asylum seekers in the neighborhood. Over the years, the library became a communal, social, educational, and cultural center. Beyond serving as a hub of activities for children and adults, it also provides infrastructure for organizing and for the struggle over rights – including, in recent years, the fight against segregation in the municipal education system. The library is not merely a building but a site where informal citizenship takes shape through everyday practice, resistance, and partnership in the urban space.

Special thanks to Daphna Lichtman, director of the Levinsky Library, and to the ARTEAM association.

Wigstock, 1998

Dr. Chen Misgav

On May 22, 1998, thousands of LGBTQ people gathered in Independence Park (Gan Ha'atzmaut) for Wigstock – a music and drag festival held to raise funds for the fight against AIDS. The park, long associated with clandestine gay encounters, became, that day, a space of public and cultural visibility. When the municipality demanded that the event end at the onset of Shabbat, participants took to HaYarkon Street and blocked the road.

The event and the mass protest that grew out of it became a milestone in LGBTQ people's struggle for their right to public visibility, to the city and to public space, and a symbol of their pointed demand for equal citizenship in the city, for a space free of homophobic violence and religious coercion, and for recognition of their identity.

The Election Charter of the HaTikva and Ezra Neighborhoods

Dr. Elia Etkin

The HaTikva and Ezra neighborhoods were established outside the municipal boundary and received no regular municipal services. Their residents had to find their own ways to manage daily life – including, in early 1940, drafting a charter to regulate the democratic election of local representation. The charter defined the committee's election procedure, its composition, and how votes were allocated. It was part of the residents' broader effort to create mechanisms of representation and initiate joint action.

The Mandate authorities refused to recognize the elected committee, yet the neighborhoods' residents went on to manage matters such as water supply, education, waste, flooding, and demolitions. The charter they drafted shows how urban citizenship can also emerge from below through local organizing in a place where institutions offer no answer.

Kiryat Sefer Park

Dorit Gorfinkel and Efrat Eisenberg

Kiryat Sefer Park, near Rothschild Boulevard in the heart of Tel Aviv-Yafo, served for years as the Israel Police vehicle workshops. In the 1990s, when a plan to build residential towers on the site was announced, local residents launched a campaign to transform the then-closed compound – spread over some twenty dunams – into a public park and green space at the heart of the city. For over two decades, they worked through legal and public channels and held demonstrations, exhibitions, performances, tree plantings, and community events. In the final three years of the struggle, the activists held more than 150 weekly picnics on the site, effectively using it as a park before it was officially recognized as one.

The struggle, which drew activists and environmental organizations from across the city, ended in 2011 with a decision to shelve the building plan and dedicate the entire compound to a park. Residents also participated in the planning process, and Kiryat Sefer Park opened to the public in March 2013.

Special thanks to Michal Barzel Cohen, one of the leaders of the struggle for Kiryat Sefer Park, for lending materials to the exhibition.

Al-Alamein and Anna Loulou

Fadi Far

The Al-Alamein café, which operated in the 1940s on the bank of the Yarkon near the village of Sheikh Munis, and the Anna Loulou bar, which operated in Yafo between 2010 and 2019, existed in very different periods and urban realities. And yet both created spaces where different groups and populations met as a matter of everyday life – not as an ideological statement, but for the sake of leisure and out of a love of music, culture, and encounter.

Al-Alamein was a social hub that connected residents of Sheikh Munis, Yafo, and Tel Aviv, until its existence was cut short in 1948 along with the village's life. Anna Loulou sought to create a shared Middle Eastern cultural space in Yafo for Jews and Arabs, LGBTQ and straight people, artists and longtime residents, but it closed in 2019 amid the gentrification and change Yafo underwent. Placing them side by side reveals the possibilities that informal urban spaces open up for shared life, and, at the same time, their fragility in the face of political, national, and economic forces.

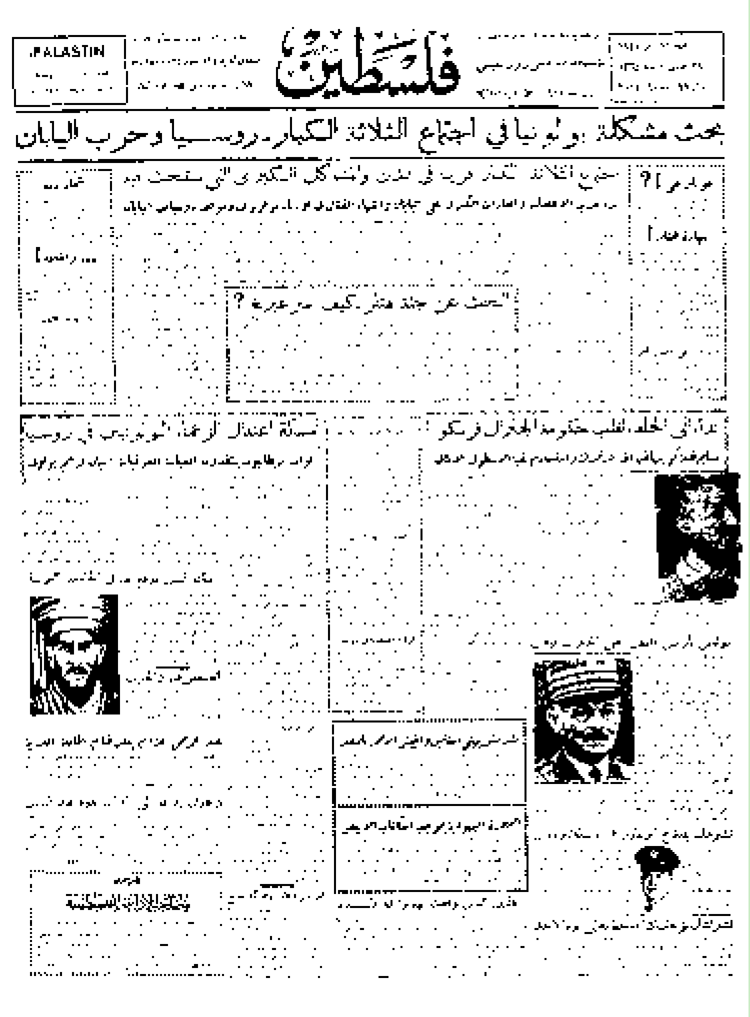
PALASTIN

فلسطين

بحث مشكلة بولونيا في اجتماع الثلاثة الكبار . روسيا وحرب اليابان

עיתון 'פלסטין', 11.5.45. מתוך אוסף העיתונות של הספרייה הלאומית.
صحيفة "فلسطين", 11.5.45. من مجموعة الصحافة في المكتبة الوطنية.
The Falastin newspaper, 11 May 1945. From the newspaper collection of the National Library.

הזמנה לליין המסיבות "Arabs do it Better", עיצוב: דויד פרל, 2017. באדיבות היוצר.
دعوة لسلسلة حفلات "Arabs do it Better", تصميم: دافيد بيرل, 2017. بإذن المبدع.
Invitation to the "Arabs Do It Better" party series, design: David Pearl, 2017. Courtesy of the artist.

אל-עלמיין ואנה לולו
العلمين وآنا لولو
Al-Alamein and Anna Loulou

"אל עלמיין" מתוך "קיצור תולדות תל אביב" VTLV.co.il מאת אפרים יצחקי, באדיבות המחבר.
"العلمين" من "تاريخ موجز لتل أبيب" VTLV.co.il بقلم إفرايم يتسحاقي, بإذن من المؤلف.
"El Alamein," from A Concise History of Tel Aviv, VTLV.co.il, by Ephraim Yitzchaki. Courtesy of the author.

חלל אנה לולו, 2011. באדיבות ענת מרקוביץ.
مساحة "آنا لولو", 2011. بإذن عنات مرتكوفيتش.
The Anna Loulou space, 2011. Courtesy of Anat Markovich.

ספריית גן לוינסקי
مكتبة حديقة ليفينسكي
The Levinsky Garden Library

עיצוב: אפי קישון. באדיבות היוצרת ובסיוע ספריית גן לוינסקי.

تصميم: إيفي كيشون. بإذن المبدعة وبمساعدة مكتبة حديقة ليفينسكي.

Design: Efi Kishon. Courtesy of the artist and with the assistance of the Levinsky Garden Library.

הזמנה לתערוכת המכירה השנתית הראשונה, יוזמה ועיצוב: Know Hope, אדם יקותיאלי. באדיבות ספריית לוינסקי ו'ארטיס'.

دعوة لمعرض البيع السنوي الأول، مبادرة وتصميم: Know Hope، آدم يكوتيئيلي. بإذن من مكتبة ليفينسكي ومجموعة "آرتيم".

Invitation to the first annual sale exhibition, initiated and designed by Know Hope (Addam Yekutieli). Courtesy of the Levinsky Library and Artis.

מראה כללי של הספרייה ביום, הוקמה ביוזמת 'ארטיס'. צילום: רועי קופר, 2009. באדיבות היוצר.

منظر عام للمكتبة في النهار، تأسست بمبادرة مجموعة "آرتيم". تصوير: روعي كوبر، 2009. بإذن المبدع.

View of the library by day; established on the initiative of Artis. Photo: Roi Kuper, 2009. Courtesy of the artist.

שיטת קטלוג ספרים – החלוקה לרגשות. באדיבות קבוצת 'ארטיס'.

طريقة فهرسة الكتب – التقسيم حسب المشاعر. بإذن من مجموعة "آرتيم".

A book-cataloguing method – sorted by emotion. Courtesy of the Artis group.

תצוגה של ספרים עם סימון בגב הספרים של החיווי הרגשי של הקוראים. באדיבות קבוצת 'ארטיס'.

عرض للكتب مع علامة على ظهر الكتب توضح المؤشر العاطفي للقراء. بإذن مجموعة "آرتيم".

A book display, with spines marked to show readers' emotional responses. Courtesy of the Artis group.

ויגסטוק, 1998
ويجستوك، 1998
Wigstock, 1998

שוטרים בכפפות גומי – נגד ההומוסקסואלים

כתבה על פיזור הוויגסטוק שהתפרסמה בעיתון מעריב, 1998. צילום: ויקיפדיה, מוצג תחת שימוש הוגן.

مقال حول تفريق حدث ويجستوك نُشر في صحيفة معاريف، 1998. الصورة: ويكيبيديا، معروض تحت بند الاستخدام العادل.

An article on the breaking-up of Wigstock, published in Maariv, 1998. Image: Wikipedia, shown under fair use.

וויגסטוק 1998, צילום: תומר ושחר צלמים, בסיוע ארכיון הגאווה הישראלי של האגודה למען הלהט"ב ואוניברסיטת תל אביב. מוצג תחת שימוש הוגן.

ويجستوك (Wigstock) 1998، تصوير: تومر وشاحر للمصورين، بمساعدة أرشيف الفخر الإسرائيلي التابع لجمعية حقوق مجتمع الميم وجامعة تل أبيب. معروض تحت بند الاستخدام العادل.

Wigstock 1998, photo: Tomer and Shachar, Photographers, with the assistance of the Israeli Pride Archive of The Aguda and Tel Aviv University. Shown under fair use.

וויגסטוק 1998, צילום: גדי ששון, באדיבות הצלם, ובסיוע ארכיון הגאווה הישראלי של האגודה למען הלהט"ב ואוניברסיטת תל אביב.

ويجستوك 1998، تصوير: غادي ساسون، بإذن من المصور، وبمساعدة أرشيف الفخر الإسرائيلي التابع لجمعية حقوق مجتمع الميم وجامعة تل أبيب.

Wigstock 1998, photo: Gadi Sasson, courtesy of the photographer, and with the assistance of the Israeli LGBTQ Pride Archive and Tel Aviv University.

על הבמה, וויגסטוק 1998. צילום: נגה שפיר חיים. באדיבות הצלמת.

على المسرح، ويجستوك 1998. تصوير: نوغا شافير حاييم. بإذن من المصورة.

On stage, Wigstock 1998. Photo: Noga Shafir Haim. Courtesy of the photographer.

פארק קריית ספר
حديقة كريات سيفر
Kiryat Sefer Park

העתק פלייר "פיקניק עירוני בשטח הפארק- עושים פארק בלב העיר". באדיבות מיכל ברזל כהן.

نسخة من منشور (نشرة إعلانية) "نزهة حضرية في منطقة الحديقة - نصنع حديقة في قلب المدينة". بإذن من ميخال برزيل كوهين.

A copy of a flyer: "Urban Picnic on the Park Grounds — Making a Park in the Heart of the City." Courtesy of Michal Barzel Cohen.

צילום: כפיר בולוטין. באדיבות הצלם.

تصوير: كفير بولوتين. بإذن من المصور.

Photo: Kfir Bolotin. Courtesy of the photographer.

העתק שער קטלוג תערוכת אמנות רב תחומית "ירוק במקום בטון" עיצוב: חובב רשלבך בשיתוף מיכל ברז"ל כהן. באדיבות מיכל ברז"ל כהן.

نسخة من غلاف كتالوج معرض الفن متعدد التخصصات "أخضر بدلاً من الخرسانة"، تصميم: حوفّاف ريشلباخ بالتعاون مع ميخال برزيل كوهين. بإذن من ميخال برزيل كوهين.

A copy of a flyer: "Urban Picnic on the Park Grounds — Making a Park in the Heart of the City." Courtesy of Michal Barzel Cohen.

העתק מכתב דרישה לשימור בניין מפ"י- אל ראש עיריית תל-אביב-יפו מר חולדאי 7.7.2000. באדיבות מיכל ברז"ל כהן.

نسخة من رسالة مطالبة للحفاظ على مبنى "ماباي" - إلى رئيس بلدية تل أبيب-يافا السيد خولدائي 7.7.2000. بإذن من ميخال برزيل كوهين.

A copy of a letter demanding the preservation of the Survey of Israel building, addressed to the Mayor of Tel Aviv—Yafo, Mr. Huldai, 7 July 2000. Courtesy of Michal Barzel Cohen.

חוקת הבחירות של שכונות התקווה ועזרא
دستور الانتخابات لأحياء هتيكفا وعزرا
The Election Charter of the HaTikva and Ezra Neighborhoods

שכונת התקווה, 1951, צילום: בוריס כרמי. מתוך אוסף מיתר, האוסף הלאומי לתצלומים על שם משפחת פריצקר, הספרייה הלאומית.

حي هتكفا، 1951، تصوير: بوريس كرمي. من مجموعة ميتار، المجموعة الوطنية للصور الفوتوغرافية باسم عائلة بريتزكر، المكتبة الوطنية.

The Hatikva neighborhood, 1951, photo: Boris Carmi. From the Meitar Collection, the Pritzker Family National Photography Collection, the National Library.

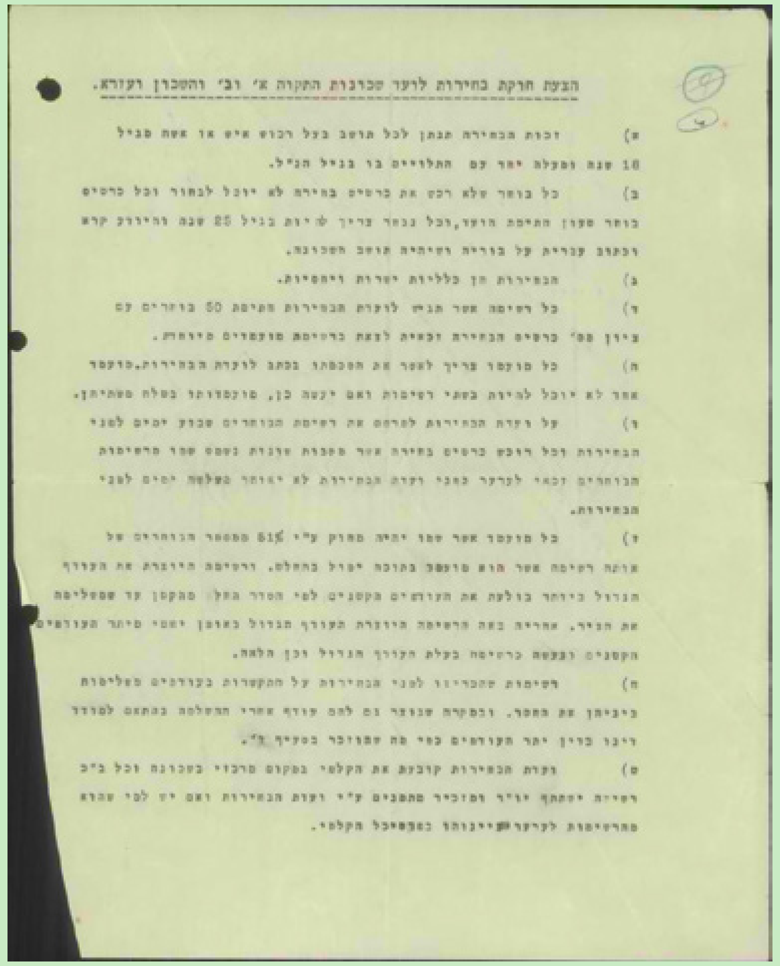

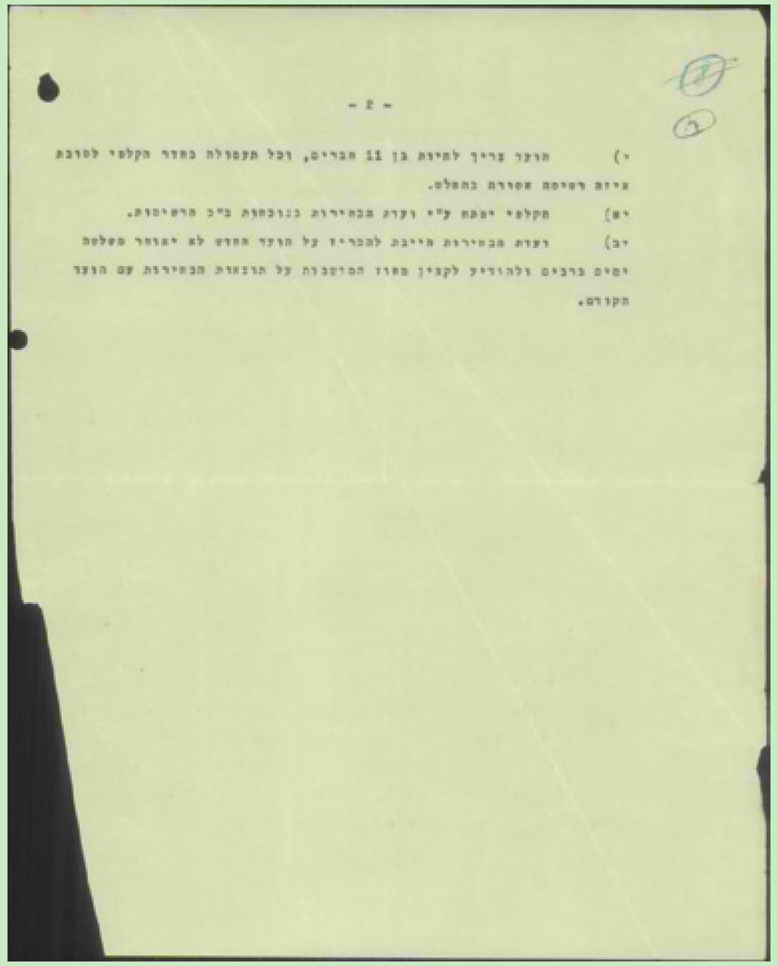

חוקת הבחירות של תושבי שכונת התקווה, 1940. מתוך ארכיון המדינה.

دستور الانتخابات لسكان حي هتكفا (الأمل)، 1940. من أرشيف لدولة.

The electoral charter of the residents of the Hatikva neighborhood, 1940. From the State Archives.

גובה פני העיר
תערוכת האמנות השנתית

מאי 2025 – אוקטובר 2026
מוזיאון העיר תל אביב – יפו

מנהלת ואוצרת ראשית: מיכל בהרב עוזרד
מנהלת הפקה ותיאום: קלאודיה טנג
מנהלת חינוך: נועה זנדבנק רהט
אוצרת התערוכה: יעל מסר
מפיקה: ליא ציגלר
תחקיר וזכויות יוצרים: אחינעם תמר וירט
עוזרת אוצרת חממת האמנים: שלומית אוקון
שפה חזותית: נואל ערפאת
עיצוב חלל סלון מחקר: טלי ביכלר
הקמה: ששי מזור
כותבים נוספים: דורי בן אלון, אליה אתקין, חן משגב ופאדי פאר
עריכת לשון: אסף שור
תרגום לאנגלית: מאיה שמעוני וסיון רווה
תרגום לערבית: ראג'י בטחיש
ועדה מייעצת: נורמה מוסי, גלית גאון, רות אברהם ורחל שליטא
ועדת לקטורה קול קורא: טל יחס, עומר שיזף, רולא ח'ורי וניר הרמט
יועצים אקדמיים: ניר ברק וחן משגב
צילומי הצבה: דניאל חנוך

תודה למיכל ברז"ל כהן , דפנה ליכטמן, מנכ"לית ספריית לוינסקי, ולעמותת ARTEAM, הדס עפרת, וכל שאר השותפים בהשאלת חומרי התצוגה עבור סלון המחקר של התערוכה.
תודה לגיורא יהלום, מנהל אגף תרבות ואמנויות, עיריית תל-אביב יפו.

תודה מיוחדת לאמניות והאמנים וצוות מוזיאון העיר תל אביב יפו

مستوى سطح المدينة
المعرض السنوي

مايو 2025 — أكتوبر 2026
متحف المدينة تل أبيب—يافا

المديرة والقيمة الرئيسية: ميخال بهاراف عوزراد
مديرة الإنتاج والتنسيق: كلاوديا تانغ
مديرة التربية والتعليم: نوعا زندبانك رهط
قيّمة المعرض: ياعيل ميسر
منتجة: ليا تسيغلر
بحث وحقوق النشر: أحينوعيام تمار فيرت
مساعدة قيمة معرض حاضنة الفنانين: شلوميت أوكون
لغة بصرية: نوال عرفات
تصميم حيز صالون البحث: تالي بيخلر
تركيب: ساسي مازور
كتّاب إضافيون: دوري بن ألون، إيليا إتكين، حن مسغاف وفادي فار
تدقيق لغوي: آساف شور
ترجمة إلى العربية: راجي بطحيش
ترجمة إلى الإنجليزية: مايا شمعوني
لجنة استشارية: نورما موسي، غاليت جاؤون، روت أفراهام وراحيل شليطا
لجنة قراءة الدعوة المفتوحة: طال ياحس، عومر شيزاف، رلى خوري ونير هارمات

مستشارون أكاديميون: نير باراك وحن مسغاف

شكرًا لميخال بار زيل كوهين، هداس عفرات، دافنا ليختمان، يوسي ويافا جدعون، يوآف مئير، حوفاف رشليفباخ، روعي كوبر، ديفيد بيرل، غوني ريسكين وأورين زيف على التعاون وإعارة مواد العرض لصالح صالون البحث الخاص بالمعرض.

At City Level
The annual art exhibition

May 2025 - October 2026
Tel Aviv-Jaffa City Museum

Director and Chief Curator: Michal Baharav Uzrad
Production and Coordination Manager: Claudia Tang
Director of Education: Noa Zandbank Rahat
Exhibition Curator: Yael Messer
Producer: Lia Tzigler
Research, coordination and copyrights: Achinoam Tamar Virt
Artists' workshops assistant curator: Shlomit Okon
Visual language: Nawal Arafat
Mounting: Sassi Mazor
Additional writers: Dori Ben Alon, Dr Elia Etkin, Fadi far and Dr Chen misgav
Copyediting: Asaf Schurr
Arabic translation: Raji Bathish
English translation: Maya Shimony
Advisory committee: Rachel Shalita, Galit Gaon, Norma Musih, Ruth Abraham
Open call selection committee: Tal Yahas, Omer Seizaf, Rula Khoury, Nir Harmat

Academic advisors: Dr. Nir Barak and Dr Chen misgav

Thank you to for the collaboration and loan of display materials to the exhibition's research lounge: Arteam Group, Hadas Ophrat, Ilana Bronstein, Michal Barzel Cohen, Yossi and Yaffa Gidoni, Noga Chaim, Dafna Lichtman, Yoav Meiri, Anat Martkovich, Ben Palhov, Yasmin Inbar, David Perl, Roi Kuper, Hovav Rashelbach

מוזיאון העיר
ע"ש שושנה וזבולון תומר
متحف المدينة
CITY MUSEUM
TEL AVIV-YAFO تل أبيب-يافا תל-אביב-יפו

TEL AVIV YAFO תל אביב יפו